

Cô Bé Lọ Lem Lầu Đối Diện

Contents

Cô Bé Lọ Lem Lầu Đối Diện	1
1. Chương 1: Cô Bé Lọ Lem	1
2. Chương 2: Hoàng Tử	14

Cô Bé Lọ Lem Lầu Đối Diện

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình cảmEditor: LinhMaroonMột câu chuyện ngắn được viết dưới cái nhìn của nhân vật chính. Nếu r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-be-lo-lem-lau-doi-dien>

1. Chương 1: Cô Bé Lọ Lem

Rất nhiều năm trước, tôi đã từng yêu một người rất sâu đậm.

Mặc dù, cho tới giờ anh chưa từng nói với tôi một câu.

Mặc dù, ngay cả tên của anh tôi cũng không biết.

Chúng tôi chẳng qua chỉ nhìn nhau, qua khoảng cách một cái hẻm nhỏ cùng một mặt tường.

Nơi anh ở, vẫn là thiên đường tôi luôn mơ ước.

Mà chỗ của tôi, chẳng qua chỉ là một căn nhà cũ nát xấu xí.

Năm đó, một đứa mới tốt nghiệp hạng trung đã đơn độc xông xáo chạy tới thành phố lớn như tôi, mơ ước duy nhất chính là có thể ở trong một căn nhà như vậy - có tường ngoài sơn màu hồng đầy mơ mộng, sân nhà đủ các loại hoa thơm lãng mạn, phố nhỏ theo phong cách châu Âu, những ngôi đình nghỉ chân nhỏ nhắn đáng yêu, đều là những thứ tôi muốn mà không thể có được.

Bởi vì, giá nhà nơi đó quá đắt.

Mỗi mét vuông hơn 9000 đồng, không phải là căn nhà mà một nhân viên quèn mỗi tháng chỉ có 1500 đồng tiền lương có thể mua được. Ngay cả trả góp cũng không nổi.

Sau đó tôi tìm lên tìm xuống, mới tìm được một gian nhà cũ cực kỳ gần đó. Cũng phải gần ba mươi năm rồi, cầu thang cũ nát, vách tường bong tróc, một buồng ngủ một phòng khách tối om om, chỉ có 35 mét vuông, còn mất 800 tiền thuê.

Nhưng tôi vẫn thuê, bởi vì từ cửa sổ nhìn ra, vừa vặn có thể thấy được tầng chót cùng sân thượng của căn nhà lớn kia. Tôi thích nhất là gian phòng lớn trên tầng thượng kia, vẫn hay nằm bên thành lan can cửa sổ rỉ sét, ảo tưởng xem khi nào bản thân có thể ở bên trong đó, ở bên trong căn phòng rộng lớn xinh đẹp đó,

ngủ trên chiếc giường công chúa hoa lệ, có rèm cửa sổ màu tím rủ xuống bên cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, tất cả đều là quang cảnh huyền ảo.

Dù vậy, đối với tôi mà nói đó là thiên giới.

Tôi phải cố gắng kiếm tiền, tôi muốn mua căn nhà kia, tôi muốn ở trong đó.

Những căn nhà trong tòa nhà đó dần dần bắt đầu có người vào ở, tầng một, tầng ba, nhà bên cạnh. Nhưng gian phòng xinh đẹp kia vẫn chưa bán đi.

Tôi ngây thơ cho rằng, đó là thần linh ban cho tôi, nó nhất định sẽ thuộc về tôi.

Nhưng vào một buổi tối thứ sáu, tôi tận mắt thấy có công nhân sửa chữa cùng vài người đàn ông mặc đồ tây đi vào gian nhà kia, sau đó, ngày thứ hai, gian nhà bắt đầu được sửa chữa.

Ghét! Ghét! Ghét!

Gian nhà kia thuộc về tôi! Chẳng qua là bây giờ tạm thời chưa có tiền mua mà thôi.

Các người tại sao lại tự tiện vào ở trong nhà của tôi chứ!

Tôi cầm cốc sữa đầy, ngồi trên ghế sa lon ôm gối khóc thút thít.

Tôi biết, nhà cửa chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Để biện hộ cho sự chật vật của tôi, hai mươi ba tuổi mà chẳng làm nên chuyện gì. Bốn năm trước khi rời khỏi quê hương, trong tiếng quát tháo của cha cùng với tiếng khóc của mẹ, tôi đã hùng hồn thề thốt rằng sẽ thành công ra sao! Tôi lúc đó, cũng giống như những người khác, cho rằng ở trong thành phố lớn nhất định sẽ có cơ hội. Bằng cấp thấp thì có làm sao! Tôi thông minh lại chịu khó, nhất định sẽ thành công!

Nhưng mà, bốn năm rồi, tôi chẳng đạt được bất cứ thứ gì.

Thành phố này vẫn lạnh như băng như trước, đến ngay cả một cô gái nhỏ như tôi cũng không thể tiếp nhận. Không có bằng cấp, không có kinh nghiệm làm việc, không có quan hệ cửa sau, không có tiền, không xinh đẹp... Tôi không có gì cả, đến nay, vẫn chỉ có thể làm công việc thư ký hay tiếp đãi đơn giản. Cho dù có hòa mình như thế nào, bọn họ trước sau vẫn coi thường một cô gái đến từ ngoại tỉnh, cho dù có cố gắng ra sao, cấp trên vẫn cứ keo kiệt không cho tôi đến một cơ hội.

Tôi cảm thấy mình giống như một con hạc mất chân, thủy chung vẫn không tìm được cách đặt chân trong thành phố này.

Hay phải nói là, tôi đã sai lầm ngay từ đầu mất rồi, tôi căn bản không nên tới đây?

Nhưng mà, tôi đã không còn mặt mũi để quay về.

Khi còn trẻ ngông cuồng, có thể nói bao nhiêu lời thề thốt hùng hồn. Tôi đã nói, không thành công, tôi sẽ không trở về.

Mẹ vẫn thường lén gọi điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết, cha tôi mặc dù mặt ngoài vẫn tức giận, thật ra vẫn luôn âm thầm thở dài trong phòng tôi lúc đêm xuống.

Mà câu trả lời tôi có thể đáp lại, vĩnh viễn chỉ có hai chữ: rất khó.

Rất khó, con giờ rất khó...

Thật ra thì khó ở chỗ nào chứ!!!

Đồ lừa đảo! Tất cả đều là đồ lừa đảo! Tôi thật sự không cam lòng! Tôi chỉ muốn một cơ hội mà thôi.

Có lẽ tôi chẳng qua chỉ là thiếu một nơi để phát tiết, cho nên khi tôi thấy chàng trai được đưa vào gian phòng tôi vẫn tha thiết ước mơ kia, tôi mang tất cả oán hận đều phóng qua.

Anh ta là một chàng trai trẻ khoảng 24, 25 tuổi, dáng vẻ thanh tú, quần áo thoải mái hàng hiệu, ngồi trên xe lăn, luôn ngơ ngác nhìn về phía trước, chưa từng thấy anh ta nói chuyện bao giờ.

Có gì đặc biệt hơn người?! Anh ta có vẻ ngoài đẹp trai, có cha mẹ giàu có, có cuộc sống vô lo, còn có cả gian phòng xinh đẹp cả đời tôi cũng không mua nổi kia - nếu như tôi có thể có những thứ này, có chặt đứt chân tôi tôi cũng đồng ý!

Mỗi ngày tôi đều đi sớm về khuya, bận rộn đến mức ngay cả cơm cũng không có thời gian ăn, liệu chết làm việc mới miễn cưỡng trả được tiền phòng cùng với chi tiêu hằng ngày.

Mỗi ngày anh ta đều lẳng lặng ngồi trong nhà, có một nữ giúp việc phục vụ riêng cho anh ta, ăn cơm ngủ nghỉ đều có người hầu hạ, thậm chí ngay cả xe lăn cũng lười tự mình đẩy, đều do nữ giúp việc đẩy lên tầng thượng hóng gió một chút, ngắm trời một lúc, thế là hết một ngày.

Cuối tuần khi không phải làm thêm giờ, tôi liền cầm chiếc cốc sứ nằm bên bệ cửa sổ, nhìn căn nhà đã được sửa sang hoa lệ kia, tưởng tượng mình đang ngồi bên một chiếc bàn nhỏ màu hồng uống sữa tươi, mà không phải là trên chiếc sa lon bụi bặm đã hỏng cả lò xo.

Anh ta ngồi trên chiếc ghế màu lá cọ ở tầng thượng, không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn về phía trước - nhìn về phía căn nhà xấu xí cũ kỹ này của tôi.

Hừ! Kiểu gì cũng vậy, ngay cả anh cũng xem thường tôi chứ gì!

Tôi tức giận muốn kéo rèm cửa sổ lại, mới nhớ ra cái rèm cửa cũ nát của cái phòng này sớm đã bị tiêu hủy hoàn toàn dưới bàn tay "bạo lực" của tôi. Cuối cùng không cam lòng chạy vào trong phòng, không nhìn về hướng kia nữa.

Tôi chẳng qua đang tức giận với chính mình.

Bởi vì cho dù tôi có cố gắng thế nào cũng không thể thành công, cho nên tôi hận, hận anh ta chẳng cần cố gắng mà cũng có được tất cả!

Buồn cười đúng không? Ngây thơ đúng không?

Nhưng tôi cười không nổi, khi tiếng cười lạnh vừa bật ra khỏi cánh môi, nước mắt đã tranh lên trước từ trong lòng thoát ra, từ trong nơi ngục giam ngục trang kiên cường đó.

Thật đáng buồn.

Vịt con xấu xí sở dĩ có thể biến thành thiên nga, là bởi vì nó vốn đã là thiên nga. Mà tôi chỉ là một cô bé lọ lem với vẻ ngoài bình thường, không có hoàng tử, tôi vĩnh viễn chỉ có thể quét dọn vách tường bẩn thỉu.

Nếu không cam lòng, tôi vẫn phải đi làm. Không đi làm sẽ không có tiền, không có tiền ăn cơm, không có tiền trả tiền thuê nhà, không có tiền ngồi xe, không có tiền mua rèm cửa mới. Chi tiêu ở thành phố này khiến người như vậy, tiền lương lại thấp như thế, dù có làm bao nhiêu nghề cũng giống như vĩnh viễn không đủ.

Mỗi ngày về đến nhà đều mệt mỏi không chịu nổi. Ngày qua ngày, phẳng phất căn bản không có ngày ngừng đầu lên.

Mà anh ta, mỗi ngày vẫn ngồi ở trên tầng thượng như cũ. Trừ khi trời mưa hoặc lúc ăn cơm, anh ta đều ngồi ở chỗ đó, từ sớm đến chiều, không nói một lời, chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn về phía căn nhà nhỏ chỗ tôi.

Một tháng, hai tháng, ba tháng.....

Tôi dần dần không thể không kéo cái rèm cửa mới mua kia mãi được, tôi vẫn ngồi trên chiếc ghế sa lon bên cửa sổ uống sữa tươi, chẳng qua là tầm mắt dần dần đã chuyển từ gian phòng xinh đẹp đến người đang ngồi trên tầng thượng kia.

Tại sao... anh ta luôn ngồi ở chỗ đó nhìn về phía căn nhà này?

Tại sao... anh ta lại ngồi xe lăn?

Tại sao... anh ta lại yên lặng chẳng bao giờ nói chuyện....

Rất nhiều nghi hoặc nhanh chóng luẩn quẩn trong đầu, tôi uống sữa tươi giá rẻ, nhìn anh ngồi trên tầng thượng của tòa nhà. Gió, thổi từ Bắc về Nam, thổi qua mái tóc mềm mại của anh, thổi qua sự trống rỗng giữa tôi và anh, nhẹ nhàng vờn quanh gò má tôi, giống như cái vuốt ve dịu dàng của mẹ nhiều năm trước.

Anh không chỉnh lại mái tóc đã bị gió thổi loạn.

Mà tôi, cũng không.

Tôi vẫn lẳng lặng nhìn chăm chăm anh, yên bình như anh từ trước đến nay vẫn thế. Sau đó, tôi đột nhiên cảm thấy, anh hình như cũng đang nhìn tôi.

Mỗi ngày bận rộn vẫn không thay đổi, tôi cuối cùng cũng có được một cơ hội lên kế hoạch, mặc dù chỉ là một hoạt động khá nhỏ, nhưng tôi đã dùng hết ba trăm phần trăm cố gắng, hy vọng có thể đạt được sự tán thành của cấp trên.

Cấp trên thấy tôi cố gắng, có khế tán thưởng. Lúc rảnh rỗi cũng cho tôi chút ý kiến, dạy tôi chọn ra những điểm quan trọng khi lên kế hoạch.

Tôi cảm thấy mình tựa hồ như đã tìm được một đôi chân, mặc dù cực khổ, nhưng vui vẻ giống như chú chim sơn ca, bắt đầu nhảy múa trong căn phòng nhỏ đơn sơ, xoay rồi lại xoay, cười, nhảy nhót.

Sau đó phát hiện, anh, ở trên nóc nhà của tòa nhà hoa lệ đó, đang lẳng lặng nhìn tôi nhảy múa.

Tôi vui vẻ chạy vội tới bên cửa sổ, muốn nói cho anh biết tôi cuối cùng cũng có một ngày như vậy. Mở miệng ra mới nhớ tới, khoảng cách xa như vậy, anh căn bản không thể nghe thấy được. Lè lưỡi, tôi nhìn anh làm một cái mặt quỷ, tiếp sau đó lại nhảy múa trong phòng.

Mỗi lần nhìn về phía anh ngoài cửa sổ, tôi đều nhìn anh cười cười hoặc làm mặt quỷ.

Khuôn mặt anh vẫn không thay đổi như cũ, ngay cả động cũng không động một cái, giống như căn bản không nhìn thấy tôi.

Nhưng tâm trạng tôi rất tốt, không so đo với anh.

Hoạt động chuẩn bị bắt đầu, những ngày tiếp đó càng thêm cực khổ bận rộn, tôi vừa về đến nhà đã gục trên ghế sa lon, ngay cả nhúc nhích cũng chẳng muốn, càng không rảnh phân tâm để chú ý đến gian phòng đối diện cửa sổ và anh.

Chẳng qua là thỉnh thoảng khi ngẩng đầu lên, dường như lúc nào có thể nhìn thấy anh vẫn ngồi đó như trước, lẳng lặng nhìn tôi.

Ban ngày, buổi tối, trời ấm, trời lạnh, chưa bao giờ thay đổi..

Phảng phất anh sinh ra đã thuộc về nơi đó.

Anh đến với cuộc đời này chính là để ngồi ở đó, nhìn tôi.

Vẫn luôn, như vậy.

Ảo tưởng quá mức lãng mạn đẹp đẽ, khi tan thành mây khói đau đớn sẽ chỉ có bản thân mình mà thôi, đạo lý này tôi đã sớm hiểu. Nhưng khi từng ngày qua đi, mỗi ngày trôi qua, tôi bắt đầu chìm vào mong đợi màu hồng này, giống như với gian phòng xinh đẹp kia, biết rõ chẳng qua chỉ là mình một bên tình nguyện mê luyến cố chấp, nhưng tôi vẫn vui vẻ đến không thể tự kiềm chế được.

Quá ngây thơ rồi.

Chúng tôi ngay cả nói chuyện cũng chưa từng.

Tên của anh, bối cảnh, gia thế, quá khứ, tính cách,... Tôi không hề biết một chút gì.

Ở thành phố này, nói chuyện yêu đương cũng giống như tìm việc làm vậy, ai cũng muốn tìm một tấm phiếu cơm dài hạn, ai cũng có điều kiện kén vợ kén chồng.

Cứ ngu ngốc đắm chìm vào như vậy, thật sự là quá ngây thơ.

Nhưng tôi không tài nào ngăn bản thân lại. Mỗi ngày khi vừa rời giường, phải đi đến bên cửa sổ kéo màn cửa ra để nhìn xem anh có ở đó không, chạng vạng khi về đến nhà, chuyện đầu tiên làm cũng là mở rèm cửa sổ, nhìn thấy anh vẫn ngồi đó như cũ, tôi mới thấy an tâm.

Ăn cơm, uống sữa tươi, làm việc, xem ti vi.... Đều là ngồi bên cửa sổ, để anh có thể cùng tôi.

Mặc dù anh ở trong tòa nhà xinh đẹp rộng rãi đó, còn tôi ở trong căn phòng xấu xí cũ nát nhỏ bé.

Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy giống như anh đang ở bên tôi.

Những đôi tình nhân trong thành phố này có vẻ như cũng quá lạnh lùng hà khắc, tất cả mọi người đều tính toán lối ra cho bản thân, keo kiệt với một chút dịu dàng đơn giản. Bốn năm qua, không phải tôi chưa từng qua lại với ai, nhưng tôi quá chú trọng vào công việc, không có cách nào kéo dài một đoạn tình cảm cho tử tế.

Có thể làm bạn với tôi vô điều kiện như vậy, chỉ có anh.

Sẽ không oán trách tôi quá bận rộn với công việc, sẽ không oán trách tôi không có thời gian ở bên cạnh, sẽ không oán trách tôi không biết nấu cơm, sẽ không oán trách tôi không biết trang điểm, sẽ không oán trách tôi không được xinh đẹp mê người như những cô gái khác.

Có lẽ, thật sự chỉ có anh.

Công việc hết thấy đều thuận lợi, cố gắng của tôi đã được đền đáp. Hoạt động tuyên truyền thành công lớn, ông chủ rất vui vẻ, mở tiệc chiêu đãi tất cả đồng nghiệp một bữa linh đình. Trong bữa ăn, cấp trên không ngừng khen ngợi tôi, nói rằng trước kia đúng là quá lãng phí nhân tài.

Khi ngày thứ hai của hoạt động kết thúc, tôi thưởng cho bản thân một phần dửng khí - tôi bước vào khu nhà xinh đẹp đó.

Bước trên nền gạch đẹp đẽ, xuyên qua hương thơm của đám hoa hồng, tôi bước tới lầu dưới của căn nhà kia. Gạch men sứ màu tím nhạt, phía trên là những bức họa xinh đẹp, hết thấy đều đẹp đẽ giống như tưởng tượng của tôi.

Căn phòng cũng không cao, giống như những ngôi nhà trong mơ. Mặc dù tôi không phải công chúa, chỉ là một cô bé lọ lem bản thủ, nhưng mà, tôi vẫn muốn tìm được hoàng tử của mình.

Một tích tắc đó, tôi cảm thấy, cho dù anh thật sự tàn tật, cũng không sao.

Bởi vì những người thân thể khỏe mạnh trong thành phố này, cũng chỉ lo không ngừng cắm đầu đi về phía trước, giống như tôi vậy, cho tới giờ chưa từng chân chính nhìn đến cảnh vật hay những con người xung quanh.

Cũng đã quên mất, rất nhiều thứ nên có trước kia.

Lúc bước lên cầu thang, lòng tôi bình tĩnh đến kỳ lạ. Trong đầu hiện lên khuôn mặt già nua của cha lúc tức giận khi tôi rời đi, là sự ngăn cản bi thương vô lực của mẹ, là những người bạn ở nơi quê nhà mà bốn năm qua tôi đã quên liên lạc. Đã từng có lúc, bọn họ đều quần quýt xung quanh tôi, nhưng từ khi nào thì, xung quanh tôi chỉ còn cảm giác lạnh như băng.

Tôi cho là thành phố này quá lạnh lùng, thực ra thì, kẻ lạnh lùng chính là tôi.

Là anh, đã dùng suốt thời gian năm tháng, không nói lời nào, không có hành động, chỉ bằng ánh mắt, lại khiến cho tôi trào lên bao nhiêu sự ấm áp đã lãng quên mất tự bao giờ.

Tôi chậm rãi bước lên tầng thượng. Đúng như trong mơ vậy, bầu trời nơi này không giống với bên ngoài, xanh ngắt giống như chỉ có trong thế giới cổ tích, những đám mây trắng bồng bênh như kẹo đường mềm mại. Gió thổi tung mái tóc dài của tôi, giống như cô thiếu nữ đi đôi giày múa đỏ, nhảy múa mất hồn mà tuyệt mỹ.

Nữ giúp việc không có ở đây, chỉ có anh ngồi ở đó, đưa lưng về phía tôi, vẫn nhìn về chỗ khu nhà tôi ở như cũ.

Trái tim tôi nhảy lên kịch liệt, e lệ và lúng túng như lúc mới yêu.

Tôi vuốt ve khuôn mặt bình thường của mình, bỗng thấy thật tự ti mặc cảm. Tại sao tôi không thể xinh đẹp hơn một chút chứ? Tại sao tôi không cao hơn một chút? Tại sao tôi không ăn mặc đáng yêu hơn một chút?

Tôi đương nhiên biết mình không phải là mỹ nữ.

Nhưng mà, với anh thì khác.

Anh đã nhìn tôi từ nơi này gần nửa năm thời gian, có lẽ tôi nên tin tưởng, anh sẽ thấy con người thật của tôi, mà không phải bị vẻ ngoài xám tro bao phủ này che giấu mất ánh sáng.

Không khỏi mong đợi, không khỏi khẩn trương, không khỏi vui mừng... Tôi cũng không phải một cô gái quá ngây thơ, cũng biết có lẽ đối với anh mà nói, cho tới bây giờ nhìn cũng không phải tôi. Dù sao, tôi cũng không có cái sức quyến rũ hay giá trị đó.

Nhưng tôi vẫn ôm một phần nghìn mong đợi, đi tới nơi này.

Thật ra thì, anh có thích tôi hay không cũng chẳng sao. Tôi chỉ muốn cho anh ấy biết, tôi thích anh - vô cùng chân thật.

Chiếc ghế dài đủ cho hai người ngồi, anh luôn ngồi ở nửa bên trái. Mà chiếc xe lăn cao cấp anh vẫn ngồi hằng ngày, được xếp lại tựa vào bên cạnh lưng ghế.

Tôi cúi đầu, nhìn mũi giày của mình, một bước, hai bước, ba bước... chậm chạp run rẩy bước từng bước, đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống vị trí trống không đó bên cạnh anh.

Giống như gian phòng vốn trống không kia, kẻ mơ mộng như tôi cho rằng, vị trí vẫn trống không bên cạnh anh này, cũng là đặc biệt giữ lại cho tôi.

Năm tháng qua, chưa từng có người ngồi xuống vị trí này bên cạnh anh.

Cho nên, là để lại cho tôi đúng không?

Tôi trước sau vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ ngây ngẩn nhìn chằm chằm chân tay của mình, lại lén lén liếc qua bàn tay của anh bên cạnh, buông xuống trên ghế. Đó là một đôi bàn tay vô cùng xinh đẹp, da thịt tái nhợt giống như trong suốt, phối hợp với những ngón tay thon dài, làm tôi đột nhiên nghĩ đến, đó là một đôi bàn tay để chơi dương cầm.

Bởi vì, nó không giống với bàn tay của tôi.

Không giống với đôi bàn tay bởi vì ngày đêm vất vả mà dần dần khô ráp lại của tôi.

Tôi xấu hổ đứng lên, lại không dám ngẩng đầu. Không giống như từ lâu đối diện nhìn sang, ở đây khoảng cách gần như vậy. Tôi không những có thể thấy được bàn tay của anh, còn có thể nghe được tiếng hít thở của anh, có thể cảm giác được nhiệt độ của anh.

Giờ phút này anh đang ngồi bên cạnh tôi, chân thật.

Phảng phất như giấc mộng kéo dài bấy lâu nay, đột nhiên biến thành sự thật, hoang mang cùng sợ hãi như vậy.

Nhưng là, tôi của ngày hôm nay đã khác trước.

Tôi cho bản thân mình dũng khí lớn nhất, chỉ để đến được đây, nói cho anh biết, tôi cũng vẫn luôn nhìn anh. Chẳng qua chỉ là một câu nói như vậy mà thôi....

"Cô là ai? Ai cho cô đi lên?!"

Sau lưng chợt có tiếng quát, tôi vốn đang khẩn trương cực kỳ lại bị làm cho sợ đến nhất thời giật bắn người lên. Xoay người, tôi thấy người nữ giúp việc phụ trách chăm sóc anh đang chỉ vào tôi: "Cô không phải người ở tòa nhà này đúng không? Tôi chưa từng thấy cô bao giờ! Cô là ai? Lên đây làm gì?"

Tôi sợ đến ngây người. Bối rối quay đầu nhìn anh, phát hiện anh vẫn yên lặng nhìn chăm chú vào căn phòng cũ nát kia của tôi, không có bất kỳ biểu cảm nào, không có bất kỳ động tác nào, ngay cả đầu cũng không

xoay qua, trong tròng mắt đen nhánh ngay cả một chút dao động không có, phẳng phất yên tĩnh đến chết lặng, lạnh như băng.

Giống như cho tới giờ cũng chưa biết tôi đã tới, không biết tôi đã ngồi bên cạnh anh.

Giống như một pho tượng không có chút sức sống. Không nhúc nhích, không chút sinh lực.

Nữ giúp việc thô lỗ chẳng cần biết nguyên do nói sẽ kéo tôi đi gặp bảo vệ, dưới tình thế cấp bách, tôi chỉ vào căn nhà đối diện và anh rồi thét lên: "Tôi... ở ngay phía đối diện.. Tôi... Đứng rồi, anh ấy, anh ấy có thể làm chứng! Anh ấy mỗi ngày đều nhìn thấy tôi!"

Không biết tôi đã nói ra lời nào đáng buồn cười, nữ giúp việc đột nhiên ôm bụng cười lên: "Cậu ta? Cậu ta có thể làm chứng? Ha ha ha, nếu cậu ta có thể làm chứng, tôi sẽ nhảy xuống từ tầng thượng của cái nhà này! Ha ha ha!"

Mặt tôi đỏ lên, không biết làm sao.

Mà anh, vẫn không động đậy như cũ, không hề cười, không biện hộ, không nói gì, giống như đang sống trong thế giới của riêng mình, chỉ lẳng lặng nhìn căn nhà cũ chỗ tôi ở kia, những thứ khác chẳng hề ảnh hưởng đến anh.

Nữ giúp việc cười đến hụt hơi, mới dứt quãng nói:

"Vị đại thiếu gia này ấy, đã hơn nửa năm rồi không có cảm giác! Nghe nói trước kia là một đại công tử lẳng nhăng, ngoài ăn chơi ra thì chẳng biết làm gì, một lần đi trượt tuyết với bạn mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu đụng bị thương, từ đó liền biến thành một nửa người thực vật, tốn bao nhiêu tiền cũng không chữa được! Ông chủ thấy cậu ta không cứu được nữa, mới mua một căn hộ có điều kiện tốt để cho cậu ta điều dưỡng, thật ra ấy, chính là không cần cậu ta nữa!"

Cậu ta ấy, không cử động được cũng không thể nói chuyện, căn bản ngay cả cảm giác cũng không có! Trừ dứt cho cậu ta ăn uống ra, căn bản không khác gì người chết! Cô nói cậu ta biết cô? Ha ha, cậu ta biết làm sao được! Một người không có cảm giác sắp chết đến nơi, làm sao có thể biết cô được! Ha ha ha!"

Tôi không cách nào tin được những lời mình vừa nghe được. Nhưng nhìn anh không nhúc nhích, khuôn mặt tái nhợt chẳng chút biểu cảm kia, phẳng phất như một pho tượng hoàn mỹ nhất, tôi cuống đến mức nước mắt cũng trào ra: Không thể nào! Anh ấy... anh ấy mỗi ngày đều ngồi ở chỗ này nhìn căn nhà chỗ tôi đang ở kia... Anh ấy... Anh ấy đúng là nhìn tôi....

"Đừng có ngốc nữa! Nếu không phải ông chủ phân phó mỗi ngày đều phải đưa cậu ta ra ngoài hóng gió, tôi mới lười phải đưa cậu ta lên tầng thượng ấy! Là tôi sáng nào cũng đặt cậu ta trên cái ghế đó, buổi tối thì đưa cậu ta về, liên quan quái gì đến cậu ta!"

Tôi để cậu ta ngồi trên ghế, cậu ta đương nhiên chỉ có thể nhìn về hướng đó, cậu ta đâu có cử động! Thật ra thì đã nửa chết nửa sống như vậy rồi, còn không bằng chết quách đi cho đỡ mệt người khác, kẻ có tiền đúng là chỉ thích làm khổ người khác.... này... từ từ... cô đừng có chạy chứ..."

Không đợi cho nữ giúp việc đó nói hết, tôi đã vội vàng chạy xuống cầu thang.

Trái ngược hoàn toàn với sự mong đợi lúc tới, lúc này tôi hụt hẫng chạy trốn.

Trốn?

Tôi không biết mình muốn chạy trốn cái gì? Nhưng mà... tôi không có can đảm để ở lại...

Chạy thẳng một mạch về nhà, tựa vào bên cửa thở dồn dập, vừa nhấc mắt, lại phát hiện anh vẫn ngồi trên tầng thượng tòa nhà đối diện, vẫn trên chiếc ghế đó như cũ, vẫn nhìn về căn phòng của tôi như trước, vẫn nhìn tôi như thế.

Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo!

Tôi sợ hãi xông lên kéo mạnh rèm cửa sổ lại, ôm lấy rèm cửa thật lâu, chưa tỉnh hồn.

Đồ lừa đảo!

Anh căn bản... không phải là vì thích tôi nên mới nhìn tôi... anh còn không phải là tự nguyện mà nhìn tôi....

Khuôn mặt tuấn tú kia, ánh nhìn chăm chú mỗi ngày kia, sự chuyên chú trước sau không đổi kia, cũng giống như bờ tường màu tím nhạt xinh đẹp, đám hoa hồng rực rỡ kia... Toàn bộ, toàn bộ - hết thấy đều là đối trá! Đều là giả! Đều là để lừa gạt tôi mà thôi!

Tất cả đều là gạt người!

Từ đó về sau, tôi không còn kéo rèm cửa sổ bên đó ra nữa, tôi sợ, nỗi sợ hãi âm thầm, len lỏi trong tim.

Không nhìn sân nhà như mộng ảo kia nữa, không nhìn tòa nhà sáng màu xinh đẹp kia nữa, không nhìn gian phòng lớn mà mỗi ngày tôi đều hướng tới kia nữa, cũng không nhìn anh vẫn có thể đang ngồi trên tầng thượng nhìn chăm chú về hướng này nữa....

Thứ duy nhất có thể nhìn, chỉ có gian phòng nhỏ xấu xí bẩn cũ thuộc về tôi này.

Có lẽ, đây chính là hiện thực.

Tôi vẫn đi sớm về trễ, mỗi ngày bận rộn với công việc. Kế hoạch mới, lối suy nghĩ mới, cấp trên vô cùng khen ngợi tôi, lại cho tôi cơ hội mới. Cơ hội khó có được như vậy, tôi không thể nào để xảy ra sai lầm, tôi vẫn phải tung ra ba trăm phần trăm cố gắng cùng đấu tranh.

Tôi vẫn muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền. Chẳng qua là không phải là để mua căn nhà lớn xinh đẹp kia nữa mà thôi.

Tôi biết, muốn thành công, cũng chỉ có cố gắng, nếu muốn được người ta coi trọng, nhất định phải kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, đây mới là quy định của thế giới hiện thực này.

Mà anh, cùng với gian phòng xinh đẹp kia đều giống nhau, đều không phải sự thật.

Đó là một giấc mộng. Một cơn mơ không phân rõ buồn hay vui, hư ảo mà đẹp đẽ, nhưng mơ chính là mơ, cuối cùng vẫn không chống chọi lại nổi với thực tế.

Anh không phải là hoàng tử, tôi cũng sẽ không từ cô bé lọ lem biến thành công chúa.

Anh chỉ là một công tử đào hoa có vẻ ngoài xuất sắc, bởi vì một lần ngoài ý muốn mà mất đi bản thân, tôi chỉ là một cô gái không có tiền lại bình thường, dùng đôi bàn tay mình gian nan đào bới một cửa động cho tương lai của mình, muốn tìm kiếm một tia được gọi là tươi sáng.

Tôi không có một người cha giàu có, không có một tuổi trẻ có thể chơi bời, không có một căn nhà thực sự thuộc về chính mình, bất kể là xinh đẹp hay xấu xí.

Cho nên, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình, từng bước từng bước, mặc dù chậm chạp, nhưng thực sự tiến tới.

Một người thực vật không có cảm giác, không thể trở thành đối tượng yêu thương.

Tôi không ngốc, đây là đạo lý mà ngay cả một học sinh tiểu học cũng hiểu được. Nhưng mà, đã như vậy, tại sao - trong đầu tôi cứ lặp đi lặp lại, vẫn là hình ảnh anh ngồi ở nóc nhà đối diện không tiếng động yên tĩnh nhìn chăm chú vào tôi?

Giống như trúng độc vậy, tôi không hề vén rèm cửa sổ lên, lại vẫn có thể cảm giác được có người đang nhìn tôi. Cách một hẻm nhỏ dưới mái hiên, cách tấm rèm cửa sổ thật dày, ánh mắt như cũ, cho tới giờ vẫn chưa từng rời khỏi người tôi.

Ảo giác sao? Nhất định là ảo giác!

Một người thực vật - có thể nhìn ai được?!

Tôi vọng tưởng muốn thoát khỏi ý niệm kỳ dị này, ngược lại càng lún càng sâu.

Tôi nghĩ tôi nhất định là điên rồi! Anh chẳng làm cái gì, chẳng nói gì, ngay cả đầu ngón tay cũng không cử động lấy một cái, tôi lại bị anh mê hoặc đến choáng váng đầu óc!

Điên rồi! Tất cả đều điên rồi!

Tôi muốn dọn nhà!

Tôi đến văn phòng nhà đất tìm kiếm thông tin thuê nhà khác, cũng đến xem mấy căn phòng, có một nơi rất tốt, chủ nhà rất thân thiện, tiền thuê hợp lý.

Cứ quyết định như vậy đi.

Một tuần nữa thôi, tôi sẽ thoát khỏi cảm giác bị áp bách đến mức hít thở không thông trong căn nhà này.

Chuyện này quá lạ lùng, quá khác với suy nghĩ của người bình thường! Tôi muốn rời đi! Tôi nhất định phải rời đi! Chỉ cần rời đi sẽ không sao cả!

Tự mình ám thị thuyết phục bản thân như vậy, hết thấy rất nhanh sẽ kết thúc. Nhưng vì cái gì, càng nghĩ như vậy, tâm thần càng bất an?

Càng đến gần ngày chuyển nhà, càng có thể cảm nhận được ánh nhìn mãnh liệt của anh.

Giả! Đều là giả! Tôi không thể tiếp tục bị lừa được.

Sáng thứ tư, tôi trở lại công ty, phát hiện mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm vào tôi, chụm đầu ghé tai thì thầm. Cho đến khi bị cấp trên gọi vào phòng làm việc, tôi mới biết, phần dự toán của hoạt động xảy ra một sai lầm nghiêm trọng, bọn họ đều cho rằng tôi làm.

Tôi vội vàng giải thích, không thể nào! Phần đó không phải do tôi phụ trách! Tôi sau khi làm xong đề án liền giao cho phòng tài vụ, bọn họ nói sẽ trực tiếp thương lượng với ngài về vấn đề kinh phí!

Cấp trên vẫn mỉm cười như cũ, bảo tôi hãy bình tĩnh lại.

Nhưng tôi bình tĩnh thế nào được, đây là một sai lầm lớn tổn thất đến mấy vạn nguyên, kế hoạch chuẩn bị cho hoạt động lần trước ngài cũng đã thấy! Tôi cũng chỉ phụ trách viết phần đề án, việc kia cho tới giờ không phải là phạm vi do tôi phụ trách!

Cấp trên cười cười: Kế hoạch lần trước? Kế hoạch lần trước là do tôi cung cấp phương án cùng cách làm, cô chẳng qua chỉ viết ra theo ý tôi mà thôi, mà cũng không phải là kế hoạch do cô viết ra đâu!

Tôi sửng sốt.

Cấp trên cười đến nhẹ nhàng sắc sảo, nhưng trong mắt tôi chỉ nhìn thấy một con rắn độc đang phun chiếc lưỡi đỏ.

Một giây kia, tôi đã hiểu ra tất cả. Đây là một thành phố lạnh lùng ăn thịt người, tôi cho rằng mình chỉ thiếu một cơ hội để biểu hiện mà thôi.

Nhưng thật ra là, thứ tôi thiếu là một trái tim lạnh băng không đủ vô tình.

Không hề ngoài ý muốn, tôi cảm thấy đuối việc về đến nhà. Trong căn phòng nhỏ âm trầm u ám, càng thêm lạnh lẽo càng thêm xám xịt hơn so với ngày thường. Chuông điện thoại reo, là giọng nói của mẹ.

"Con à, thân thể cha con mấy ngày qua càng ngày càng xấu, tối hôm qua đột nhiên phát tác phải nhập viện. Mẹ cũng biết con bận rộn công việc, nhưng có bận nữa cũng về nhà một chuyến đi? Nhìn một chút rồi đi cũng không sao, cha con nhớ con lắm đấy, lúc ông ấy hôn mê vẫn gọi tên con...."

Con à? Con làm sao vậy? Làm sao đột nhiên khóc? Cha con không sao đâu, vẫn là bệnh cũ ấy mà, con đâu phải là không biết, không có chuyện gì...."

Tôi không biết phải trả lời ra sao, chỉ cảm ổng nghe, trong lòng tất cả đều là mùi vị chua xót. Nước mắt ở trong hốc mắt lăn qua lăn lại, cuối cùng cũng không chịu nổi cô độc cùng tủi thân, rơi đầy trên bàn, vỡ tan tành.

Tôi khóc đến toàn thân bất lực.

Tôi biết chuyện này không thể trách ai, là tự tôi lựa chọn. Đi trên con đường tôi cho là tốt nhất, liều mạng lao tới, đáng ra không sai.

Chẳng qua là, lúc tôi ngẩng đầu lên, thấy tấm rèm thật dày đang ngăn cách cửa sổ kia, tôi ngẩn người, chợt nhào tới, kéo chiếc rèm màu tím đã phủ bụi kia ra.

Cũng kéo sự nhút nhát cùng hèn yếu của tôi ra.

Chỉ trong chớp mắt, ánh sáng liền tràn vào căn phòng nhỏ như tro tàn này, bên ngoài, bầu trời quang đãng, vẫn xanh thắm như ban đầu.

Anh, vẫn ngồi ở chỗ đó, lẳng lặng, không hề nhúc nhích. Chiếc ghế dài màu lá cọ, áo khoác thoải mái màu trắng, chiếc xe lăn được gấp lại.

Thế giới bỗng trở nên yên lặng như vậy trông rộng như vậy, giống như cho tới giờ chỉ có lâu chót xinh đẹp kia cùng căn phòng nhỏ cũ nát này, xa xa nhìn nhau.

Tựa như tôi và anh. Một cô bé lọ lem không biến hóa được, và một hoàng tử bị mất mất đôi cánh.

Thật xin lỗi.

Tôi muốn nói, là vô cùng xin lỗi.

Tôi cũng giống như những con người đó, dùng ánh mắt thực dụng lo lắng đủ thứ. Thật ra thì, không cử động, không thể nói, thì có làm sao. Giống như một đứa không có tiền cũng không xinh đẹp như tôi.

Thật ra thì chỉ cần anh là chính anh, cũng đã đủ rồi. Tôi biết, người tôi thích là anh, không phải ai khác.

Là đủ rồi.

Bởi vì, tất cả mọi người đều suy tính quá nhiều.

Tên, bối cảnh, gia thế, quá khứ, tính khí, bề ngoài, năng lực, sở thích... luôn luôn suy tính quá nhiều, mới có thể dám yêu một người, dám thích một người. Tình yêu trong thế giới hiện thực này, cũng giống như thành phố này, kèm theo quá nhiều những điều kiện quá mức, thậm chí quên mất cái gọi là tình yêu, chẳng qua chỉ là hy vọng anh ở đây, bên cạnh, luôn luôn, làm bạn cùng tôi.

Mà tôi, cũng luôn luôn, làm bạn với anh. Cho đến vĩnh viễn.

Anh không biết gì cả, tôi không có gì cả.

Có lẽ, ánh nhìn cách nhau qua một cái hẻm nhỏ này, mới là thứ tình yêu nồng nàn thuần túy nhất. Thuần túy đến mức không có một chút tì vết.

Hoàn mỹ không sót mẻ.

Chẳng qua là, coi như là tôi tự mình đa tình cũng được, ảo giác cũng không sao - lúc tôi vén rèm cửa sổ lên, tôi hình như, mơ hồ, thấy trong đôi mắt của một người không thể cử động không thể nói chuyện như anh có một tia... mừng rỡ?

Là ảo giác sao?

Chắc vậy....

Bởi vì, với khoảng cách như vậy, tôi căn bản không thể nhìn thấy ánh mắt của anh, không thể nhìn thấy được nội tâm chân thật của chàng trai ấy.

Bởi vì, bọn họ nói: anh chẳng cảm giác được gì.

Không gì cả...

Tôi tiếp tục đóng gói đồ đạc trong nhà, lại trả lại căn nhà mới thuê, mua một chiếc vé tàu hỏa về nhà.

Cũng không phải là tôi nhận thua hoặc là trốn tránh. Vừa vặn là ngược lại, tôi cần một sự khởi đầu mới.

Tôi không kéo rèm cửa sổ xuống nữa, giống như trước kia, mỗi ngày ngồi bên cửa sổ uống sữa tươi, nhìn anh, nhìn gian phòng mà tôi tha thiết mơ ước kia, vừa ngồi xuống, là ngồi cả ngày.

Thời gian cũng không quá dài, bởi vì, còn có anh cùng với tôi.

Thật ra thì anh có thích tôi hay không, có nhìn tôi hay không, cũng không còn quan trọng nữa. Quan trọng là, tôi biết, tôi thật sự thích anh.

Không cần đáp lại, không cần bất cứ thứ gì, chỉ cần có thể nhìn anh như vậy, chỉ vậy thôi là đủ rồi.

Căn phòng nhỏ khi kéo chiếc rèm cửa sổ xám xịt ra, tựa hồ như cũng trở nên rực sáng, không còn u ám cùng tối tăm như trước. Tôi nghĩ, đó cũng chẳng phải là do công lao của ánh mặt trời, mà là bởi vì ánh mắt của anh.

Chỉ cần có ánh nhìn chăm chú của anh, có thể biến cái hang chết chóc phủ bụi này thành căn phòng lớn rực rỡ xinh đẹp.

Khiến cho một cô bé lọ lem không có gì cả, trở thành nàng công chúa hạnh phúc nhất.

Sáng cuối tuần, tôi thu dọn xong tất cả hành lý, đưa chìa khóa trả lại cho chủ nhà. Kéo hành lý, tôi lần nữa bước vào khu nhà đẹp để không thuộc về mình kia, bước lên cầu thang màu tím nhạt, bầu trời như mộng ảo.

Nữ giúp việc thô lỗ hôm nay cũng không ở đây, thật là một người giúp việc vô trách nhiệm! Nhưng mà cho phép tôi được cảm tạ cô ta, bởi vì cô ta lười biếng làm việc, tôi mới có thể nhìn thấy anh, yêu thương cái vị hoàng tử điện hạ trừ vẻ ngoài tuấn mỹ ra, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm được này.

Đặt hành lý xuống, tôi bước tới bên cạnh anh, một lần nữa ngồi trên chiếc ghế trống trơn bên cạnh anh.

Sau khi hít thật sâu, tôi ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng ở khoảng cách gần như vậy tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt của anh.

Đôi mắt anh vẫn nhìn thẳng như cũ, mặt không chút thay đổi, ngơ ngẩn nhìn về căn nhà cũ đằng trước. Đôi bàn tay trắng nõn xinh đẹp kia, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cử động.

"Hôm nay em sẽ rời khỏi thành phố này."

Đây là câu đầu tiên tôi nói với anh.

"Sau này, sẽ không thấy anh được nữa."

Tôi theo tầm mắt của anh, nhìn về phía căn nhà cũ kỹ kia. Thật sự, rất cũ nát khó coi.

"Mặc dù những người khác nói anh chẳng cảm giác được thứ gì, nhưng mà, em biết thực ra anh nhìn thấy được, nghe thấy được. Bởi vì em có thể cảm nhận được, ánh mắt của anh là chân thực."

Tôi đứng lên, đi tới trước mặt anh.

Khom người xuống, cúi đầu, nhẹ nhàng vuốt ve ngũ quan đẹp đẽ của anh, sau đó, nhẹ một chút, lại nhẹ một chút, in dấu lên môi anh.

Giống như gió chạm vào mây, êm ái cơ hồ như chưa từng đụng phải.

Nhưng tôi thật sự cảm nhận được nhiệt độ nơi bờ môi của anh, nóng như vậy, ấm áp như vậy. Mặc dù anh thoát nhìn giống như người chết, nhưng anh thật sự vẫn sống.

Tôi rõ ràng hơn bất cứ ai.

"Em thích anh, thật sự, rất thích."

Nước mắt làm nhòa đi tầm mắt, tôi không lau mà nhấc hành lý lên, quay lưng về phía anh, từng bước một, rời đi tầng thượng này. Rời xa hoàng tử của tôi.

Nếu như cô bé lọ lem không phải là truyện cổ tích, kết cục có lẽ cũng chỉ có như vậy. Không ai có thể bảo đảm cô bé lọ lem nhất định có thể biến thành công chúa, không ai có thể bảo đảm hoàng tử nhất định là phải hoàn mỹ, không ai có thể bảo đảm, kết cục nhất định phải là tất cả đều tốt đẹp.

Em thích anh, đây là thứ duy nhất em có thể trao cho anh. Bởi vì em chỉ là một cô bé lọ lem với hai bàn tay trắng.

Em không có cách nào gỡ bỏ lời nguyện rửa của ma nữ, giải thoát cho hoàng tử. Anh cũng không thể nào thay đổi cuộc sống của em, cho em một nụ hôn chủ động.

Cho nên, cứ như vậy đi.

Tất cả bay theo tấm màn buông xuống.

Em tiếp tục đấu tranh với hiện thực cùng đau khổ. Anh tiếp tục ở trên nóc nhà này nhìn ra xa.

Cho dù không có em ở đây, anh cũng sẽ vẫn nhìn về căn phòng kia như cũ, căn phòng cũ kỹ đó.

Sau khi có người khác vào ở, anh cũng sẽ nhìn một người khác như cũ. Ngày qua ngày.

Nhưng mà, chắc anh sẽ không tìm được người thứ hai trên thế giới này say đắm anh như thế.

Bởi vì cô bé lọ lem duy nhất luôn chờ đợi hoàng tử, toàn thế giới này chỉ có một mình em - cho dù anh không có gì cả, cũng không biết gì cả. Em vẫn thích anh.

Cho nên.

Tạm biệt nhé, gian phòng xinh đẹp em vĩnh viễn không mua nổi.

Tạm biệt nhé, vườn hoa hồng thơm ngát.

Tạm biệt nhé, thành phố lạnh lẽo này.

Quãng thời gian nằm bên cửa sổ cùng anh nhìn nhau, chính là tình yêu nồng nàn hoàn mỹ nhất của em.

Hạnh phúc, cũng tuyệt vọng. Thuần túy có một không hai.

Cho nên.

Tạm biệt nhé, hoàng tử của em. Cũng tạm biệt nhé, cô bé lọ lem hai bàn tay trắng.

...

Sau đó, tôi về nhà nghỉ ngơi một quãng thời gian, rồi lại tiếp tục bôn ba lăn lộn ở những thành phố khác. Song thần vận mệnh tựa hồ như cho tới bây giờ chưa từng ngoảnh đầu nhìn đến cô bé lọ lem bình thường này, cho dù có cố gắng như thế nào, tôi vẫn thiếu một bước tới cửa, thiếu sót cơ hội vượt lên một bậc. Cho dù có chuyển qua bao nhiêu thành phố hay công việc, tôi vẫn chỉ có thể thuê những căn phòng nhỏ cũ nát như cũ, tràn đầy mùi mốc không có chút ánh sáng.

Rất nhiều rất nhiều năm sau, gặp lại anh, là ở một bữa tiệc rượu xa hoa.

Khi đó tôi làm ở bên công ty tổ chức tiệc, nhân viên tạp vụ không đủ, tôi không còn cách nào khác là thay trang phục của phục vụ, bưng lên khay rượu Champagne.

Anh mặc bộ âu phục màu đen, cà vạt màu lam đậm vân nghiêng, cao nhĩ, tuấn mỹ, ưu tú.

Tôi cho rằng mình lại rơi vào một giấc mộng không chân thực, nhìn thấy anh đi lại, cười, ưu nhã uống rượu, chào hỏi cùng mỗi người khách quý. Cao quý như vậy, hoàn mỹ như vậy, mỗi một cái quay đầu, mái tóc đen hoàn mỹ liền nhẹ nhàng lay động.

Tựa như cơn gió thổi nơi lầu thượng ấy, tinh tế, êm ái.

Bên cạnh là một đám thiên kim tiểu thư buôn chuyện, nhìn chăm chăm anh vung tay múa chân, giọng nói truyền vào tai tôi lại hư ảo giống như đến từ thế giới khác.

"Đó không phải là con trai của người sáng lập ra tập đoàn Thiên Dật sao? Tôi rõ ràng nghe nói anh ta bị chấn động não, biến thành người thực vật! Chẳng lẽ là giả?"

"Không phải giả đâu! Nghe nói hai năm trước cha anh ta đưa anh ta đến Mỹ tìm chuyên gia giỏi nhất trong lĩnh vực này, giải phẫu ba lần mới chữa khỏi! Lại qua chừng một năm, anh ta mới có thể dần dần đi lại hoạt động giống như người bình thường! Đến giờ đã có thể giúp cha anh ta quản lý công ty rồi!"

"Thật hay giả vậy? Trước kia tôi cũng không biết, con trai người sáng lập tập đoàn Thiên Dật đáng đáp lại đẹp trai như vậy!"

"Vậy mà cũng nói, cô biết có bao người có ý với anh ta không? Nghe nói anh ta còn cực kỳ có năng lực, xử lý chuyện công ty gọn gàng ngăn nắp! Ngay cả thiên kim của thị trường cũng ngưỡng mộ anh ta đấy! Đúng rồi, anh ta còn viết một quyển sách, đem những chuyện gặp phải trong lúc ngã bệnh viết ra."

"A? Người thực vật mà cũng có cảm giác? Sách kiểu đấy thì có gì hay mà xem, không phải mỗi ngày nhìn lên trần nhà của bệnh viện mà ngẩn người sao?"

"Không phải đâu! Tôi nói cô hay, quyển sách kia thật sự khiến người ta cảm động! Kể lại lúc anh ta ngã bệnh có thích một cô gái, nhưng lại bất lực, chỉ có thể tận mắt nhìn cô bé kia rời đi. Tôi đọc mà phát khóc!"

"Không phải chứ? Người thực vật mà cũng biết yêu?"

....

Tôi không biết các cô ấy nói gì tiếp theo, bởi vì nước mắt của tôi đã hoàn toàn tan vỡ. Bối rối trốn sau hành lang, che giấu khuôn mặt khóc lóc thảm thiết của mình.

Là mộng. Tất cả, nhất định là mộng.

Nếu không, sao lại đẹp như vậy, giống như căn phòng hoa lệ rộng lớn kia, tất cả đều là màu hồng tuyệt đẹp, mơ hồ tầm mắt.

Tôi phải sớm nhìn thấu thế giới hiện thực này mới đúng, tôi phải sớm đã qua cái tuổi mộng mơ đó mới đúng.

Nhưng mà, thần linh ơi. Cảm tạ người. Đã nghe được lời cầu nguyện của con.

Đối với một kẻ luôn thất bại trong thực tế như tôi, đây là lần đầu tiên, cũng là lần hoàn mỹ nhất, tôi hạnh phúc đến phát khóc. Cho dù sau này tôi chỉ có thể tiếp tục vượt qua cuộc sống màu xám tro này, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần anh có thể tự ý bước đi, dùng thanh âm cho tới bây giờ tôi chưa từng được nghe qua mà cười lên, hoàn mỹ không sót mẻ.

Như vậy, chuyện gì tôi cũng nguyện ý. Thật sự, chuyện gì cũng nguyện ý.

Lau khô nước mắt, tôi sửa sang lại bản thân, một lần nữa bung cái khay trở lại bữa tiệc.

"Xin cho tôi một ly Champagne."

Nghiêng đầu, tôi thấy một gương mặt tuần mỹ lộ ra nụ cười, thân hình cao lớn được bao bọc trong bộ âu phục màu đen, tỷ lệ vóc người hoàn mỹ. Đó là sự ưu nhã cùng cao quý chỉ hoàng tử mới có.

Tôi đưa champagne cho anh. Anh nhẹ nhàng cười một tiếng, "Cảm ơn." Xoay người, lại cùng những vị khách khác nói chuyện.

Lúc bước qua bên người, trong đầu tôi hiện lên, là chàng trai không cử động không nói chuyện trên lầu thượng đó, cách một cái hẻm nhỏ, nhìn chăm chú vào gian phòng nhỏ đơn sơ kia, cùng cô gái không xinh đẹp này.

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi.

Anh thật sự là hoàng tử. Giải trừ lời nguyền biến thành ếch, anh lại khôi phục lại thân phận chân thực.

Những cô gái xinh đẹp mặc những bộ đồ mê người vây quanh anh thành đoàn, bởi vì hoàng tử, vốn chính là người được người người ao ước.

Mà tôi, chẳng qua chỉ là một cô bé lọ lem mặc đồ phục vụ.

Không có hoàng tử, vĩnh viễn chỉ là cô bé lọ lem.

Đây cũng không phải truyện cổ tích.

Cho nên, như vậy là đủ rồi.

Anh tiếp tục làm hoàng tử của anh.

Tôi tiếp tục làm cô bé lọ lem của tôi.

Tiếp tục hoàn thành câu chuyện cổ hiện thực này.

Sau khi xong việc, tôi muốn đến hiệu sách mua cuốn sách anh đã viết kia. Có lẽ tất cả những đáp án tôi muốn biết năm đó đều cất giấu trong quyển sách ấy, một quyển sách do một người không cử động không nói được như anh viết ra.

Có lẽ, rất nhiều năm trước, khi đó, anh thật sự đang nhìn căn phòng của tôi.

Chẳng qua là, lúc tôi xoay người, lại có một tầm mắt quen thuộc tựa hồ như cũng đang truy tìm tôi.

Thình thoảng tôi xoay đầu, sẽ phát hiện, anh hình như... đang nhìn tôi?

Ánh mắt kia, giống như rất nhiều rất nhiều năm trước, giống như khoảnh khắc khi tôi kéo rèm cửa sổ lên kia, đã thấy như vậy.

Mừng thầm....?

Vẫn là...

Không sao, chờ tối nay đọc sách của anh, em sẽ biết.

Ngay cả, có thể sẽ có một kết cục khác xa mà em không tưởng tượng được.

Đúng không, hoàng tử?

Mặc dù em là một cô bé lọ lem không xinh đẹp.

Cũng không sao, anh vĩnh viễn là hoàng tử của em.

Cả đời này em sẽ không quên.

Rất nhiều năm trước, tôi đã từng yêu một người rất sâu đậm.

Mặc dù, cho tới giờ anh chưa từng nói với tôi một câu.

Mặc dù, ngay cả tên của anh tôi cũng không biết.

Nhưng mà, tôi thích anh.

Thích đến không thể tự kiềm chế.

Chúng tôi chẳng qua chỉ nhìn nhau, cách nhau một cái ngõ nhỏ.

Khi đó, bầu trời xanh đến kỳ lạ, gió thổi khoan khoái đến lạ thường, khoảng cách một con ngõ nhỏ, căn bản không phải là khoảng cách.

Bởi vì, trên thế giới này, vốn chỉ có gian phòng nhỏ cũ kỹ kia, tầng thượng đó.

Cùng với, mình em, và anh.

2. Chương 2: Hoàng Tử

Khi đó chúng tôi, thực ra thì đều cô quạnh.

Mặc dù, tôi ở trong gian nhà lớn rộng rãi xinh đẹp.

Mặc dù, cô ấy ở trong căn phòng nhỏ hẹp đơn sơ cũ kỹ.

Nhưng chúng tôi đều giống nhau, đều bị cô quạnh cùng với tuyệt vọng tràn đầy cắn nuốt đè nén đến cả hy vọng hít thở cũng không có.

Khi đó chúng tôi còn trẻ, cũng không hiểu rõ bản thân mình cùng vận mệnh, chỉ có khi nó ập tới, mới hiểu được sức mạnh của một con người thật ra nhỏ bé cùng vô lực đến thế nào.

Tôi biết, em luôn dùng ánh mắt bi thương nhìn chăm chú vào gian nhà lớn lạnh như băng nơi tôi đang ở.

Mà tôi khi đó, trong lòng chỉ muốn chết.

Hy vọng có người có thể giết mình, giết một kẻ chẳng khác nào phế vật như tôi này, giết một kẻ ngay cả muốn chết cũng không thể như tôi.

Cả ngày lẫn đêm đều khát vọng.

Trái tim lại vẫn lay lắt nhảy lên như cũ.

Một tháng trước, khi ánh mặt trời mang theo đám mây mù tím đen lóe lên ánh sáng độc được của nó, tôi vẫn còn đang dùng nụ cười chết lặng đối trá đối mặt với mỗi cô gái đến gần mình. Tôi biết phía sau khuôn mặt tươi cười ấy, những cô nàng đó hình dung tôi như thế nào, bọn họ nói, tôi là một người đàn ông có giá trị rất cao. Không phải là giá trị bản thân, mà là dùng tiền bạc để đổi lấy. Chỉ vì, cha tôi là thành viên quản trị của một tập đoàn khổng lồ.

Cho dù tôi có muốn hay không, tương lai đều đã là một kịch bản sớm đã được viết sẵn.

Cha tôi có số tiền tiêu mãi không hết, tôi có thể mỗi ngày mặc một bộ đồ hiệu khác nhau, tôi có thể mỗi tháng lại đổi một cô bạn gái xinh đẹp mê người, tôi có thể ngày nào cũng chẳng làm gì mà vẫn có thể mua được bất cứ thứ gì tôi muốn.

Mỗi lần khi chia tay với một người phụ nữ, họ đều sẽ nói: Anh sớm muộn cũng sẽ gặp báo ứng!

Mà tôi, thường thường chỉ đáp lại bằng một nụ cười lạnh như đúng mà lại sai.

Chẳng phải là giao dịch thôi sao, trong mắt bọn họ, tôi chẳng phải là một hoàng tử mạ vàng có sẵn hay sao.

Cái gì mà báo ứng, chẳng qua chỉ là trò cười của kẻ thất bại mà thôi!

Nhưng thì ra là, thật sự sẽ có báo ứng.

Chẳng qua chỉ là một lần đi trượt tuyết thông thường, chẳng qua chỉ là một con đường luyện tập có thể dễ dàng lướt qua, chẳng qua tôi chỉ muốn khoe khoang kỹ thuật trượt tuyết của mình một chút thôi, tại sao - lại ngã sấp xuống được?

Đầu đau đến kỳ lạ! Đau đến mức cơ hồ như muốn xé rách! Đau đến ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được nữa!

Đau quá! Đau quá! Đau quá!

Có ai không! Tới cứu tôi với! Đau chết tôi!

....

Sau khi tỉnh lại, tôi đã không thể nhúc nhích.

Ngay cả một đốt ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Thân thể giống như căn bản không phải của mình, dường như phía dưới cái đầu này là một thân thể giả tạo làm từ một tấm gỗ, rõ ràng tất cả xúc cảm đều như cũ, nhưng không có bất kỳ bộ phận nào có thể cử động, cho dù chỉ một chút nhỏ nhất.

Giống như một con rối đã bị đứt dây.

Tôi thậm chí ngay cả những thứ cơ bản nhất như ăn cái gì hay bài tiết đều phải dựa vào người khác làm hộ!

Thật là muốn mắng, nhưng miệng không mở ra được.

Thật là muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy ra nổi.

Dây thanh đới giống như bị chặt đứt, không ngót kêu gào mà chẳng hề phát ra âm thanh.

Chỉ mới ba ngày, tôi đã hối hận - tại sao tôi không chết quách đi cho xong!

Đây tính là cái gì?!

Một cơn ác mộng không bao giờ tỉnh lại sao! Tại sao lại để cho tôi sống chứ! Tại sao còn truyền dịch, bón thức ăn cho tôi! Cuộc sống sống không bằng chết này, phải thế cả đời sao?

Tôi không muốn sống!

Nhưng, ngay cả năng lực để tự sát tôi cũng không có.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cha mẹ hết lòng chăm sóc cho tôi, song thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, bọn họ dường như đã dần tuyệt vọng.

Đã như vậy, có thể... giết tôi được chưa?

Nhưng cha tôi không làm như vậy, ông ấy tìm một khu nhà có môi trường vô cùng tốt, mua một gian phòng lớn, để cho một người giúp việc đến đặc biệt chăm sóc cho tôi, để tôi rời khỏi nhà.

Tôi biết. Cha chẳng qua không muốn mỗi lần mẹ nhìn thấy tôi, đều khóc đến khản cả giọng.

Vậy là, tôi cứ như vậy bị vứt bỏ.

Nữ giúp việc đó cũng không biết tìm được ở đâu, ngu ngốc, thô lỗ vô cùng. Lúc có cha ở đó, chị ta sẽ giả vờ vô cùng tỉ mỉ, một khi cha không có, chị ta đối xử với tôi chẳng khác nào rác rưởi, thức ăn cứng rắn nhét vào trong miệng tôi, còn luôn mồm nói những lời thô lỗ oán trách không ngừng.

Cha bảo chị ta mỗi ngày đẩy tôi đi ra ngoài hóng gió nhìn cảnh vật một chút, chị ta lại ném tôi trên tầng thượng chẳng thèm để ý.

Đáng chết!

Chị ném tôi lên tầng thượng cũng phải tìm hướng nào có phong cảnh đẹp một chút chứ! Đối diện chỉ có một căn nhà cũ nát, chắn ngay trước tầm mắt của tôi!

Nhưng mà tôi chẳng nói được gì, oán trách không được, cũng không có cách nào nói cho cha tôi.

Thật ra thì ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy, bây giờ tôi và người chết chẳng có gì khác nhau cả.

Ngay cả khóc, cũng khóc không nổi...

Giết tôi đi!

Mọi người giúp một cái, để cho tôi chết đi cho xong, được không?

Gió vẫn hơi lạnh, bầu trời vẫn xanh biếc quang đãng, đám mây như cánh chim mộng ảo, bay lượn đầy trời. Thế giới vẫn đón những buổi sáng tươi đẹp, trái đất vẫn không ngừng xoay tròn, chưa bao giờ dừng lại.

Chỉ có tôi.

Chỉ có tôi là yên lặng. Một con rối gỗ đứt dây không hoàn hảo.

Ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Căn nhà mà tôi cho là rách nát đến không thể có người nào ở được, lại có một cô gái trẻ tuổi ở trên lầu ba, đại khái đáng vẻ nhỏ hơn tôi chừng một hai tuổi. Không biết tại sao, cô ta luôn ngồi bên cửa sổ nhìn về bên này.

Không phải nhìn tôi, mà là nhìn chằm chằm gian phòng tôi đang ở kia.

Thỉnh thoảng, cô ta phát hiện thấy tôi ngồi trên tầng thượng, sẽ hung tợn trừng mắt với tôi một cái, sau đó ngoảnh đầu chạy về phòng.

Thật thô lỗ! Giống hệt cái bà nữ giúp việc đáng chết kia! Cho nên tôi ghét nhất là phụ nữ thô tục!

Tôi thích, là những vưu vật gương mặt xinh đẹp đáng người đầy đặn kia. Đây mới gọi là phụ nữ, xinh đẹp, động lòng người, đưa cô ta đi ra ngoài, cũng sắc sảo lóa mắt, xung quanh đều là ánh mắt hâm mộ.

Dù sao phụ nữ kiểu đó cũng không khó mua. Thế giới này chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng không khó. Bọn họ sẽ chủ động đến gần tôi, trong mắt còn lóe lên ánh sáng mong đợi. Tôi đương nhiên biết bọn họ muốn gì.

Dù sao, đều là chơi đùa một chút thôi mà!

Nhưng mà bây giờ như vậy, còn ai sẽ quay đầu nhìn tôi một cái? Ngay cả một nữ giúp việc thô tục cũng đối đãi với tôi như vậy!

Ngay cả một cô gái xa lạ bên lầu đối diện nhìn thấy tôi, cũng chỉ có vẻ mặt chán ghét.

Hừ, có cái gì đặc biệt hơn người! Nếu là trước kia, tôi căn bản nhìn cũng sẽ không nhìn cái loại con gái như cô một cái. Bộ dạng thì như con nhà nghèo! Cô cho rằng tôi nguyện ý nhìn cô sao!

Nhưng tôi không nhúc nhích được, không thể rời khỏi cái ghế, ngay cả cổ cũng không thể chuyển động nổi một cái. Cho nên, dù không cam nguyện, tôi vẫn chỉ có thể nhìn về hướng đó, nhìn căn phòng kia.

Nhìn cô gái căn bản không hề xinh đẹp kia.

Mặc dù mỗi ngày cả ngày đều rất khó chịu... Không, mỗi một phút, mỗi một giây đều rất khó chịu!

Nhưng mà, thời gian vẫn chậm rãi trôi.

Cho dù tôi có muốn chết hay là muốn sống.

Cô bé kia dần dà cũng không kéo rèm cửa lại nữa, còn thích ngồi trên chiếc ghế sa lon bên cửa sổ nhìn sang. Chẳng qua là, không chỉ nhìn gian phòng kia của tôi nữa, có lúc cũng nhìn về phía tôi.

Trong ánh mắt có một loại nghi hoặc tò mò.

Có lẽ, cô ấy... không biết tình trạng của tôi lúc này thế nào đúng không, cô ấy chẳng hề biết, cô ấy không biết...

Cho nên, cô ấy rất tò mò chẳng?

Ngày nào cũng ngồi ở đây nhìn vào nhà cô ấy, người bình thường quả thật cũng sẽ hoài nghi.

Nhưng mà, tôi không tài nào giải thích được, không thể nào thay đổi.

Cái gì cũng không thể.

Một hôm lúc sẩm tối, cô ấy hào hứng chạy về nhà, ném chìa khóa và túi xách xuống, lại còn nhảy múa.

Ballet cao nhả hay nhảy hiện đại ưu mỹ, tôi đều đã xem nhiều. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một vũ điệu đơn thuần tràn ngập cảm xúc vui vẻ như vậy.

Giống như tất cả sự vui sướng hân hoan đều trào ra theo mỗi động tác của cơ thể, cô ấy nhảy đến vui vẻ như vậy, phẳng phất như cô ấy là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Chuyện gì mà... vui vẻ như vậy?

Tôi thật sự muốn hỏi cô ấy một chút, lại hỏi không được.

Đột nhiên, cô ấy nhìn thấy tôi, vui mừng chạy đến bên cửa sổ, hé miệng, vừa muốn lên tiếng, lại ngậm lại.

Tại sao không nói?

Cô nói đi, tôi đâu phải không nghe thấy gì!

Tôi chỉ không nói được thôi, tôi có thể nghe! Thật sự! Cô nói đi, mau nói đi! Tại sao cô lại vui như vậy?

Cuối cùng cô ấy vẫn không nói gì, mà là nhìn tôi làm một cái mặt quỷ, lại vui sướng tiếp tục nhảy múa.

Tôi đột nhiên phát hiện, đó là cái mặt quỷ đáng yêu nhất mà tôi thấy sau từng ấy năm tới nay.

Mặc dù, cô không hề xinh đẹp.

Bất kỳ cô gái nào qua lại với tôi trước kia, đều xinh đẹp gấp trăm lần so với cô ấy, nhưng không một ai có thể lộ ra vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên như cô ấy.

Bởi vì, họ đều có mục đích khi tiếp cận tôi.

Chỉ có cô ấy là không.

Trước kia, các cô gái đều thích đảo quanh tôi, được một cú điện thoại của tôi thì đắc ý hả hê hoặc là giành giật không ngừng, mà giờ khắc này, tất cả đều đã trở thành trí nhớ của kiếp trước. Đúng không? Lúc bị những cô gái kia chủ động vây quanh, tôi làm sao mà thấy rõ được nét mặt của từng người bọn họ?

Đến khi chẳng còn ai nhìn tôi thêm cái nào nữa, không ai để ý, tôi mới biết, một cô gái không xinh đẹp, cũng có thể có biểu cảm hấp dẫn người ta đến vậy.

Giống như toàn thân đều tản ra một sức quyến rũ đặc biệt.

Hấp dẫn tôi.

Không biết tại sao, tôi đột nhiên không khỏi căng thẳng - cô ấy vui vẻ như vậy, vui vẻ như vậy... Chẳng lẽ là vì bạn trai của cô ấy?

Không thể nào?

Tên đầu heo nào lại đi thích một cô gái không xinh đẹp như vậy chứ! Đã thô lỗ lại còn dữ dằn!

Nhưng trong ngực lại xông lên một loại bất an thấp thỏm khó hiểu.

Những ngày sau đó, mỗi ngày cô ấy về đến nhà đều bận bịu không ngừng làm việc, số lần nhìn qua cũng rất ít. Tôi bắt đầu hơi yên tâm, cô ấy hình như là bận về công việc, không giống cảm giác như có người yêu.

Từ từ, không đúng.

Tại sao tôi lại yên tâm chứ?

Tôi phải ghét cô nàng thô tục đó mới đúng!

Chẳng qua là thỉnh thoảng, khi cô ấy trong lúc bận túi bụi ngẩng đầu lên, không phải nhìn gian nhà của tôi, mà là nhìn về phía tôi, trong lòng sẽ có một loại ấm áp kỳ lạ tràn ra, đây là cảm giác từ trước tới nay chưa từng có, nhiều bạn gái như vậy, chưa ai có thể cho tôi có loại cảm giác này.

Cô ấy nằm ở cửa sổ đối diện, nhìn lên tôi đang ngồi trên tầng thượng. Yên lặng, không tiếng động, trừ nhìn ra, không có gì hơn.

Luôn luôn, không hề chuyển tầm mắt.

Vào giờ phút này, phẳng phất như cả thế giới chợt thu nhỏ lại, nhỏ đến mức chỉ có tôi ngồi trên tầng thượng này và cô ấy ở lầu đối diện nhìn tôi.

Những thứ khác, chẳng có gì.

Không có bi thương, không có bất trắc, không có người cha vẫn để mặc tôi khoe khoang, không có gian phòng kia.

Chỉ có tôi, và cô ấy.

Về mặt của cô ấy, là về mặt đơn thuần nhất tôi từng thấy từ khi chào đời đến nay.

Không có bất kỳ tạp chất.

Không ai bằng!

Khoảnh khắc này, tôi đột nhiên nghĩ đến vĩnh hằng.

Mới qua có hai mươi lăm năm đời người đã nghĩ đến vĩnh hằng, có lẽ quá nông cạn. Nhưng nông cạn cũng tốt, tự mình đa tình cũng được, coi như nói tôi tự làm tự chịu cũng không sao.

Bởi vì cô ấy không biết gì cả, không biết toàn bộ, không biết tôi là một phế nhân chẳng thể làm gì - chính là bởi vì không biết gì cả, ánh mắt không mang theo bất kỳ sắc thái nào, mới là tinh thuần nhất.

Nếu như cô ấy biết tình trạng thực sự của tôi, cô ấy, cũng sẽ không dùng ánh mắt này nhìn tôi nữa.

Nhất định!

Cho dù là thương hại, hay là chán ghét.

Tôi cũng tuyệt đối không muốn.

Sau đó, cô ấy ngày càng bận rộn, càng ngày càng không rảnh nhìn sang, trong lòng tôi lại có chút lo âu.

Cô ấy, đến cùng là đang bận cái gì? Tại sao, dạo gần đây lại không ngồi bên cửa sổ uống sữa tươi nữa?

Biết rõ là ý nghĩ này rất buồn cười, tôi vẫn không kiềm chế được bản thân. Thôi kệ, dù sao, cô ấy căn bản cũng không biết tôi là ai, cô ấy không biết tại sao tôi lại ngồi ở chỗ này, cô ấy không biết tình trạng lúc này của tôi.

Cho nên, coi như tôi vọng tưởng đi.

Đây là một cuộc yêu đương vừa hư ảo lại buồn cười. Cô ấy vĩnh viễn sẽ không biết, lần đối diện có một chàng trai không thể cử động không thể nói chuyện, ngay cả tự sát cũng không thể, giống như một đứa trẻ con len lén thích cô ấy. Một ngày không nhìn thấy cô ấy, tâm trí sẽ không được yên ổn. Nhưng chỉ cần cô ấy xuất hiện, bầu trời bỗng sẽ biến thành màu xanh lam trong suốt như thủy tinh, giống như mặt hồ đóng băng trong vắt, khi gió lướt qua sợi tóc, lại có thể giống như cảm giác được thiên sứ vuốt ve,

Tôi nghĩ tôi nhất định là bị trúng thần chú rồi, hơn nữa còn là ma chú vô cùng lợi hại, nên mới có cảm giác kỳ dị như vậy.

Tôi không dám mơ ước xa xôi gì. Tôi ngay cả một âm thanh cũng không bật ra được, tôi ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích, tôi ngay cả cuộc sống của mình cũng không lo liệu được, tôi, lại có tư cách gì để hy vọng xa vời chứ?

Tôi chỉ cần nhìn thấy cô ấy, là thỏa mãn.

Chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Chỉ cần vậy thôi...

Nhưng vào một buổi chiều quang đãng, tôi nghe thấy có tiếng bước chân, không phải là nữ giúp việc thô lỗ đó.

Một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng chậm rãi, mang theo vài phần do dự cùng mong đợi, đi tới bên cạnh tôi, ngồi xuống vị trí bên cạnh tôi, tôi mới biết - là cô ấy!

Tại sao! Tại sao! Tại sao!

Tại sao em lại qua đây?

Tại sao em lại lên chỗ này?

Đừng! Xin em đừng - đừng đến đây!!

Đừng tới! Xin em, mau đi đi, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì! Mau đi đi! Đừng nhìn tôi! Đừng chạm vào tôi! Đừng nói chuyện với tôi!

Làm ơn, xin em đừng!

Nếu không, em rồi sẽ biết, thật ra thì tôi... chỉ là một phế vật....

Một kẻ sắp chết ngay cả muốn chết cũng không chết được...

"Cô là ai?! Ai cho cô lên đây?!"

Nữ giúp việc ngu ngốc kia, chị làm gì mà lớn tiếng với cô ấy như vậy?! Chị có biết chị dọa đến cô ấy rồi không!

Cô ấy giống như chú nai con kinh ngạc nhảy dựng lên, bối rối nhìn về phía tôi. Mà tôi, chỉ có thể thông qua phương hướng làn váy lay động để biết được động tác của cô ấy.

Bởi vì, tôi rốt cuộc vẫn không thể động đậy.

Nhưng trong tiềm thức, kẻ ích kỷ lại hèn yếu như tôi lại chỉ hy vọng người giúp việc có thể lập tức đưa cô ấy đi, như vậy, cô ấy sẽ không biết.

Sự thật xót xa này.

"Tôi... ở ngay phía đối diện.. Tôi... Đúng rồi, anh ấy, anh ấy có thể làm chứng! Anh ấy mỗi ngày đều nhìn thấy tôi!"

Cô ấy dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía tôi, tôi chỉ cảm thấy trái tim đau xót nhức nhối có thể phun ra máu. Nhưng mà, tôi, có thể làm gì được đây?

Nếu như có thể, tôi cũng muốn ôm lấy cô ấy, trấn an sự bối rối của cô ấy.

Nằm mơ thôi!

Tất cả đều là nằm mơ thôi!

Đều bởi vì tôi đã nằm mơ một giấc mơ ghê tởm lại tự cho là đúng ngu xuẩn như vậy giữa ban ngày! Đều là bởi vì tôi không nhìn cho rõ tình trạng bây giờ của mình! Là tôi quá tham lam! Không nên hy vọng xa vời như vậy! Cho nên! Mới dẫn đến tình trạng không thể vãn hồi như lúc này!

Là tôi, tất cả đều là lỗi của tôi...

"Vị đại thiếu gia này ấy, đã hơn nửa năm rồi không có cảm giác! Nghe nói trước kia là một đại công tử lăng nhăng, ngoài ăn chơi ra thì chẳng biết làm gì, một lần đi trượt tuyết với bạn mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đầu đụng bị thương, từ đó liền biến thành một nửa người thực vật, tốn bao nhiêu tiền cũng không chữa được! Ông chủ thấy cậu ta không cứu được nữa, mới mua một căn hộ có điều kiện tốt để cho cậu ta điều dưỡng, thật ra ấy, chính là không cần cậu ta nữa!"

Người giúp việc ngu ngốc kia, cuối cùng vẫn đem chuyện ngu xuẩn này nói thật ra.

Tôi chưa từng khát vọng có thể cử động một cái đến như vậy bao giờ, chỉ cần một giây, chỉ cần một giây thôi... Tôi sẽ lập tức nhảy xuống từ trên tầng thượng này!

Van cầu chị! Cầm miệng đi!

Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!

Thật ra thì, tôi không hy vọng nhất, chính là... bị cô ấy biết....

"Cậu ta ấy, không cử động được cũng không thể nói chuyện, căn bản ngay cả cảm giác cũng không có! Trừ đứt cho cậu ta ăn uống ra, căn bản không khác gì người chết! Có nói cậu ta biết cô? Ha ha, cậu ta biết làm sao được! Một người không có cảm giác sắp chết đến nơi, làm sao có thể biết cô được! Ha ha ha!"

Những lời ác độc như vậy, tôi ngày nào cũng nghe, đã sớm tê bại.

Nhưng giờ phút này, mỗi một câu một chữ lại một lần nữa đâm vào trái tim, toạc ra từng mảng máu chảy đầm đìa, đau đến không thể hít thở

Đừng! Đừng để cô ấy nghe thấy!

Tôi đã mất đi quá nhiều thứ rồi, chẳng lẽ còn muốn tôi... ngay cả cô ấy cũng mất luôn sao?

Cho dù chỉ là nhìn xa xa, ngay cả một câu cũng không nói mà nhìn qua!

Cũng không thể sao?

Đau đến mức khó mà thở nổi, nhưng tôi vẫn hít thở.

Chết không được.

Cũng sống không xong.

Cô ấy khóc.

Khóc đến bi thương như vậy. Tôi chẳng thể làm gì được, chỉ có thể nghe tiếng bước chân cô ấy chạy đi.

Tôi rất muốn cười lạnh một tiếng. Ông trời! Ông đã lấy đi tất cả những thứ tôi có! Bây giờ ngay cả một phần kỳ vọng nho nhỏ như vậy, cũng keo kiệt không bố thí sao?

Không còn gì nữa.

Từ đó về sau, cô ấy không bao giờ nhìn tôi nữa.

Thì ra là, tôi đã hiểu lầm.

Mất đi tất cả, không phải là báo ứng thật sự của tôi.

Mất đi cô ấy, mới là báo ứng lớn nhất của đời tôi.

Thật muốn chết.

Thật muốn chết...

...

Sau ngày hôm đó, rèm cửa trong phòng cô ấy luôn kéo thật chặt, ngay cả một khe hở hẹp cũng không chừa lại cho tôi.

Trái tim toàn bộ đều đỏ như máu, một màu đỏ tươi tràn trệ.

Cảm giác so với cái chết còn thống khổ hơn, từng ngày, từng phút, từng giây, hành hạ tôi.

Nhưng tôi vẫn không nhúc nhích nổi, chết lặng tiếp tục ngồi ở vị trí đó, nhìn chiếc rèm cửa màu tím bụi bẩn trở cảnh tượng bên trong căn nhà, ngăn trở cô ấy.

Làm ơn, kéo ra đi, ít nhất hãy để cho anh biết, em bây giờ như thế nào....

Tôi thật muốn nhìn xuyên qua tấm rèm thật dày kia, chỉ cần cô ấy không sao, chỉ cần cô ấy đừng không để ý tới tôi, chỉ cần cô ấy đừng chán ghét tôi, đừng khinh thường tôi.

Như vậy, cho dù thật sự cả đời này tôi cũng chỉ có thể như vậy, tôi cũng cam lòng.

Xin em....

Không ngờ rằng, cô ấy thật sự kéo ra!

Rõ ràng chẳng qua chỉ mới mười một ngày mà thôi, tại sao, tôi lại cảm thấy giống như đã cách nhau cả một thế kỷ vậy... Tôi cuối cùng cũng nhìn thấy cô ấy rồi, nhìn thấy cô ấy rồi...

Nhưng, tại sao, cô ấy lại khóc?

Tim, đau quá.

Mặc dù trái tim tôi căn bản không chịu sự khống chế của tôi, vẫn cứ nhảy lên theo quy luật như cũ, mặc dù tần số hô hấp của tôi không hề thay đổi, không hề dồn dập.

Nhưng mà, tim, thật sự đau quá.

Giống như bị thứ gì đó xé nát, nghiền thành từng hạt cát gai góc, ghim đầy trên miệng vết thương, rửa nát không thành hình.

Đừng khóc được không? Có chuyện gì không hài lòng sao? Có người bắt nạt em sao? Là ai quá đáng như vậy! Anh kêu cha anh đi đập nát công ty bọn họ... Không, tự anh đi, đánh rụng bọn họ luôn, để cho bọn họ về sau không dám bắt nạt em nữa! Em biết không? Tám tuổi anh đã bắt đầu học Không thủ đạo rồi, là đại diện đây, đánh nhau với người khác, anh chưa từng thua bao giờ!

Chẳng qua là, đây đều là trước khi anh biến thành cái dạng này.

Cô ấy khóc mãi khóc mãi, cho đến khi người giúp việc đưa tôi trở về phòng vẫn không ngừng lại. Chị bị điên sao, ai bảo chị đưa tôi về ngủ chứ! Cô ấy khóc đến cái dạng này, tôi có thể rời đi sao?!

Hết thấy đều là uống công. Đêm hôm đó, tôi không ngủ được, cả đầu chỉ toàn nước mắt của cô ấy.

Có lẽ, cô ấy cũng không chợp mắt cả đêm.

Ngày thứ hai, cô ấy bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Cô ấy muốn đi? Cô ấy muốn rời khỏi đây?

Không! Đừng đi! Ngăn vạn lần đừng có đi! Xin em đấy! Đi rồi anh sẽ không thể thấy em được nữa!

Xin em đấy!!!

Tôi vốn tưởng rằng, cô ấy vĩnh viễn sẽ không nhìn tôi nữa, nhưng cô ấy vẫn kéo rèm cửa ra.

Tôi cũng cho là, cô ấy vĩnh viễn sẽ không đến bên cạnh tôi nữa, nhưng cô ấy vẫn tới, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh tôi.

Rõ ràng trái tim không thể đập dữ dội, tôi lại hồi hộp đến mức khó diễn tả bằng lời. Cô ấy ngồi bên cạnh tôi, hít thở, nhìn tôi.

"Sau này, sẽ không thấy anh được nữa."

Cô ấy nói.

"Mặc dù những người khác nói anh chẳng cảm giác được thứ gì, nhưng mà, em biết thực ra anh nhìn thấy được, nghe thấy được. Bởi vì em có thể cảm giác được, ánh mắt của anh là chân thực."

Giọng nói của cô ấy, êm ái như vậy, hư ảo như vậy, giống như lúc nào cũng có thể bật khóc lên.

Sau đó, cô ấy bước đến trước mặt tôi, nhẹ nhàng vuốt lên mặt tôi, tỉ mỉ, mềm mại thấm vào trong ngực.

Sau đó, phảng phất như giấc mộng tuyệt đối không có khả năng xảy ra đêm qua... cô ấy hôn tôi.

Quá nhẹ. Quá nhẹ.

Tôi cảm thấy được nhiệt độ trên môi cô ấy, lộ ra nỗi bi thương tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ, rõ ràng không khác, nhưng so với nước mắt còn kích động hơn.

"Em thích anh, thật sự, rất thích."

Nước mắt cuối cùng vẫn phá vỡ phòng tuyến kia, tràn ra từ khóe mắt cô ấy, lăn trên gò má, lướt qua không khí lạnh lẽo, rơi xuống đùi tôi, rơi vào trong lòng tôi.

Đốt lên một lỗ hồng đỏ thắm.

Cô ấy vẫn đi, quay lưng về phía tôi, kéo hành lý của cô ấy, chậm rãi rời đi.

Đừng đi!

Tôi đáng lẽ phải nhảy dựng lên, lập tức kéo cô ấy lại, nói cho cô ấy biết: Đừng đi! Xin em đừng đi!

Làm ơn!

Anh cũng thích em mà!

Nhưng mà tôi không làm được, tôi dùng hết tất cả sức lực, ra sức đến mức cắn nát môi dưới, cũng chỉ ép ra nổi một giọt nước mắt như có như không, chảy xuống, rót tới vị trí giọt nước mắt kia của cô ấy lúc này.

Đốt lên một lỗ hồng y như vậy.

Tiếng bước chân biến mất, cô ấy, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Ngay cả tên cô ấy cũng không biết, cứ như vậy, hoàn toàn biến mất.

Lúc người giúp việc đi lên, thấy nước mắt đọng nơi khóe mắt của tôi, không chút kinh ngạc, cho là chẳng qua chỉ là phản ứng bản năng khi mắt bị khô.

Trừ cô ấy, không có ai hiểu ý nghĩa của giọt nước mắt này.

Đáng tiếc, cô ấy cũng không nhìn thấy được.

Gió thổi khô nước mắt, tất cả lại như lúc đầu. Mỗi ngày, vẫn là vị trí này, vẫn là phương hướng này, vẫn là căn phòng nhỏ cũ rách kia.

Trừ sự rời đi của cô ấy, không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng mỗi khi nhìn vào gian phòng đã được dọn dẹp trống không kia, trong lòng không khỏi toát ra một lỗ hổng trống rỗng.

Gió lạnh gai gai vù vù thổi trên tầng thượng, cứ như vậy, thổi qua lỗ hổng trên ngực, rét lạnh đến tận người.

Đến khi chỉ còn lại một gian nhà cũ nát trống rỗng, tôi mới biết, ngồi ở đây nhìn cô ấy là thời gian hạnh phúc nhất mỗi ngày của tôi.

Mặc dù tôi không biết tên cô ấy, không biết gia thế của cô ấy. Mà cô ấy, cũng không xinh đẹp.

Nhưng tôi lại cực kỳ rõ ràng, cô ấy thích ăn bánh bích quy kẹo mềm, thích mặc quần, thích giặt đồ vào buổi tối, lúc vui vẻ thì thích nhảy múa, khi không vui thì sẽ đá cửa, thích uống sữa tươi, càng thích ngồi bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn căn phòng mà tôi ở, nhìn cho đến khi ánh mắt đỏ lên.

Những thứ này cũng chỉ có tôi mới biết, bởi vì chỉ có tôi mỗi ngày đều ngồi ở đây, mỗi ngày đều không chớp mắt chỉ nhìn cô ấy.

Thì ra, những cô gái đã kết giao trước kia ấy, đều không phải là yêu.

Thì ra, đây mới thực sự là yêu.

Sẽ vì nụ cười của cô ấy mà bỗng dưng vui vẻ, sẽ vì nước mắt của cô ấy mà bỗng dưng khổ sở, sẽ quan tâm cái nhìn của cô ấy đối với tôi như vậy.

Cũng sẽ vì sự ra đi của cô ấy, đem trái tim cũng xóa sạch trống rỗng.

Sự đau đớn còn đáng sợ hơn tai nạn ngoài ý muốn kia, tê tâm phế liệt, xỏ xuyên qua toàn thân.

Nhưng tôi vẫn không nhúc nhích nổi một ngón tay như cũ.

Ngay cả khóc cũng không thể.

Hai tuần sau, có hai người đến xem gian phòng cũ nát kia, sau khi nhìn xung quanh xong, một người trong đó gật đầu một cái, là quyết định đến ở sao?

Ngu ngốc!

Cái phòng rách nát như vậy mà ông cũng thuê? Ông có đầu óc không vậy!

Không được! Không cho phép thuê!

Nếu như... Nếu như các người thuê phòng này...

Cô ấy chẳng phải là, không thể trở lại được nữa?!

Thật ra thì tôi cũng hiểu, cô ấy sẽ không trở lại nữa. Nhưng tôi không muốn cứ vậy mà buông tha, không muốn cứ tuyệt vọng như vậy.

Tôi biết, cô ấy là nàng công chúa trước mười hai giờ.

Đột nhiên xuất hiện trong thế giới của tôi, khoảng cách gần như vậy, lại không nắm giữ được không chạm vào được. Luôn đột nhiên nổi giận, lại đột nhiên tươi cười làm mặt quỷ, khiến cho lòng tôi hỗn loạn một trận xong, lại lặng lẽ biến mất.

Tiếng chuông lúc mười hai giờ, là lúc phép thuật hết hiệu lực.

Nhưng cô ấy, thậm chí ngay cả chiếc giày thủy tinh cũng không lưu lại. Không biết tên, không biết địa chỉ, không biết cô ấy là ai - tôi, biết đi đâu để tìm cô ấy đây?

Tôi cảm thấy thật hoang đường, cho dù để lại giày thủy tinh thì sao chứ, chẳng lẽ tôi có thể nhặt được chiếc giày kia?

Tất cả đều là trò cười mà thôi!

Tôi, một hoàng tử phế vật vô dụng!

Cho dù công chúa đang đứng trước mặt tôi, tôi cũng không có khả năng giữ lấy cô ấy, thậm chí ngay cả một câu nín giữ cũng không thể thốt ra khỏi miệng.

Khách thuê mới là một người đàn ông trung niên mập mạp, luôn trần truồng ở trong phòng. Thật là ghê tởm chết được! Không nhìn! Tôi mới không nhìn đâu! Lão mập chết bầm, ông sao lại ném chiếc ghế sa lon cũ bên cửa sổ đi hả? Ông có biết cô ấy thích ngồi ở đó uống sữa tươi nhìn qua bên này nhất không hả! Tại sao ông lại đổi khóa cửa chứ? Ông đổi khóa cửa rồi cô ấy sao trở về được nữa! Còn nữa, ai cho phép ông nhảy hu la trong phòng này hả?! Đáng chết! Cô ấy từng nhảy múa ở đó! Khi đó cô ấy nhảy vui vẻ biết bao, cái lão heo mập này ở đây nhảy hu la quả thực là bôi nhọ hồi ức đẹp đẽ của tôi!

Thật đáng chết!

Nếu như tôi có thể nói chuyện, tôi sẽ bảo cha mua lại căn nhà kia! Ai cũng không cho thuê, chỉ để mình ngắm mỗi ngày!

Nhưng mà, những thứ này đều là vọng tưởng mà thôi.

Dù sao, tôi là một phế nhân ngay cả muốn khóc cũng không khóc được, ngay cả một câu "Anh thích em" cũng nói không ra.

Phế nhân, một phế nhân hoàn toàn.

Sau đó, tôi không thể ngồi đó mà tiếp tục hồi tưởng nữa. Bởi vì, cha đưa tôi qua Mỹ.

Cha nói, tìm một chuyên gia vô cùng có uy tín về trị liệu tổn thương não bộ, làm bác sĩ mổ chính.

Đối với chuyện giải phẫu, tôi đã trải qua nhiều lần. Mỗi lần đều ôm mong đợi tiến vào phòng giải phẫu, rồi lại tuyệt vọng mà tỉnh lại.

Tôi chết lặng tiếp nhận giải phẫu, mỗi tuần một lần, tổng cộng ba lần.

Lúc bị gây mê, tôi đã mơ một giấc mơ vô cùng ngọt ngào.

Mơ thấy mình không hề xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, mơ thấy tôi đưa cô ấy đi vào gian nhà mà cô ấy vẫn thích nhìn, mơ thấy cô ấy vui mừng cười lên.

A, quả nhiên, giống hệt với tưởng tượng của tôi.

Cô ấy cười lên thật đáng yêu.

Đó là vẻ đáng yêu tôi muốn len lén quý trọng cả đời.

Tôi không tỉnh lại từ trong mộng, sau khi tỉnh lại, cái tên bác sĩ nước Mĩ có cái bản mặt đáng đánh đòn kia lại còn bảo tôi cử động ngón tay, còn bảo tôi há miệng, cố gắng phát ra âm thanh.

Ngủ xuẩn!

Nếu tôi có thể cử động, nếu có thể nói chuyện, tôi còn trơ mắt nhìn cô ấy rời đi sao?!

Nhưng mà, tôi thực sự cảm thấy! Tay của tôi! Tay của tôi! Nó có thể động đây, mặc dù rất khó khăn, dùng hết toàn bộ sức lực mới chỉ cử động được một chút, nhưng mà nó thật sự có thể cử động.

Tôi có thể há miệng! Dùng hết sức lực bú sữa, mới miễn cưỡng phát ra một tiếng kêu khàn khàn yếu ớt không thành lời.

Mẹ kích động ngắt đi, người cha luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc trong mắt cũng ảm ứ một mảnh.

Nhưng là không đủ! Như vậy không đủ! Tôi muốn xuống đất! Tôi muốn đi lại! Tôi muốn đi tìm cô ấy! Tôi muốn ôm lấy cô ấy, sau đó nói cho cô ấy biết.

Làm ơn, xin em, đừng đi, có được không?

Nửa năm qua, tôi ngày nhớ đêm mong, chỉ là một câu nói như vậy.

Tên bác sĩ thối kia gọi thẳng đây là kỳ tích trong giới y học, Nhưng ông ta lại nói tôi đã mấy năm không cử động, cơ bắp đã héo rút nghiêm trọng, nếu muốn khôi phục cuộc sống như một người bình thường, còn cần luyện tập ít nhất chừng một năm nữa.

Khốn kiếp! Một năm?!

Tôi làm sao có thể nhẫn nại một năm nữa lâu như vậy được chứ!

Đều là tại nữ giúp việc lười biếng thôi tha đó! Nếu như lúc tôi không cử động được, chị ta tuân theo lời dặn của bác sĩ, mỗi ngày xoa bóp cơ bắp cho tôi, bây giờ tôi cũng không đến nỗi khổ cực như vậy chỉ để di chuyển cánh tay có một đoạn!

Tôi khó khăn lắm mới học được phương thức hoạt động cơ bản nhất, tốn sức chín trâu hai hổ, dùng nửa giờ đồng hồ, mới miễn cưỡng đi được mười hai bước, mồ hôi ướt đầm.

Mặc dù mệt chết đi được. Nhưng tôi luôn lặp đi lặp lại với bản thân, tôi muốn thấy cô ấy, tôi muốn sớm nhìn thấy cô ấy một chút.

Nếu như cô ấy có thể nhìn thấy tôi tự mình đi tới trước mặt cô ấy, mở miệng nói với cô ấy, cô ấy sẽ kinh ngạc đến thế nào nhỉ?

Có thể sẽ vui đến phát khóc chẳng.

Hoặc là, cô ấy đã gặp được một người khác để thích, đã sớm quên tôi?

Cho dù cô ấy có yêu những người khác, tìm được hạnh phúc thuộc về cô ấy, tôi vẫn muốn gặp cô ấy.

Thật muốn gặp cô ấy, muốn đến phát điên.

Cô bé lọ lem mê hoặc.

Tôi nghĩ tôi mất đi, không phải là thần kinh khổng chế thân thể, cũng không phải là tiếng nói để có thể gọi tên, cũng không phải bốn năm.

Mà là, một cô gái tôi vốn có thể quý trọng thật tốt. Một cô gái cho dù tôi không có gì cả, cái gì cũng không làm được, vẫn sẽ ở lâu đối diện, dùng ánh mắt đơn thuần nhất mà nhìn tôi.

Cô ấy đã từng khóc nức nở trong khoảng cách gần như gang tấc, nhưng tôi không có cách nào giữ cô ấy lại.

Cuối cùng, ngay cả muốn khóc cũng khóc không được.

Cho dù tôi cố gắng thế nào, vẫn tốn gần một năm mới khôi phục lại năng lực tự lo liệu cho bản thân hằng ngày. Nhưng tôi cũng không vui vẻ.

Tôi bảo thư kí của công ty đi điều tra hướng đi của cô ấy, vậy mà lại chẳng thu hoạch được gì. Cũng không trách được bọn họ, tôi ngay cả tên gọi của cô ấy là gì đều không nói ra được, biến người tấp nập, biết tìm nơi nào đây?

Cô bé lọ lem, em đến tột cùng là đang ở đâu...

Tôi quay lại công ty đi làm, mỗi ngày đều nghiêm túc học tập nghiệp vụ của công ty. Cha khen ngợi sự thay đổi của tôi, nói thẳng ra vụ tai nạn lần này đã thay đổi tôi, tôi không còn ham chơi nữa, trở nên chững chạc.

Tôi chỉ có thể cười khổ.

Trừ việc này ra tôi có thể làm gì được? Tôi tìm lại được thân thể của mình, nhưng không cách nào tìm thấy cô gái ở lâu đối diện ấy.

Có lẽ truyện cổ tích chỉ viết vậy thôi, không ai có thể đảm bảo hoàng tử sau khi để cô bé lọ lem chạy mất xong, nhất định có thể tìm lại được nàng.

Giày thủy tinh có thể chẳng qua là chỉ là sự mơ mộng viễn vông của hoàng tử khi không tìm được lọ lem mà thôi.

Mặc dù cách xa công ty, tôi vẫn kiên trì mỗi ngày đều chạy qua chạy lại gian nhà tôi đã ở khi mắc bệnh. Tôi luôn luôn ngồi trên chiếc ghế trên tầng thượng, ngồi ở vị trí giống nhau, lại nhìn về khu nhà cũ nát kia.

Không làm gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn, ngay cả cử động cũng không nhúc nhích lấy một cái.

Trời vẫn xanh như cũ, mây vẫn trắng như cũ, ngay cả gió, cũng vẫn như trước kia, nhẹ nhàng không tiếng động.

Nhưng mà, cô bé lọ lem vẫn không hề xuất hiện.

Khu nhà cũ nát không chịu nổi kia cuối cùng vẫn bị dỡ bỏ, cho dù tôi muốn mua nó, cũng không thể thay đổi được sự thật nó là một tòa nhà sắp sập.

Rốt cục, ngay cả hồi ức duy nhất cũng mất đi.

Nhưng là chỉ cần vừa khép mắt lại, tôi vẫn có thể cảm thấy được tiếng hít thở hồi hộp khi cô ấy ngồi bên cạnh tôi hôm đó, tiếng kêu kinh sợ của cô ấy, tiếng nước nở khe khẽ của cô ấy.

Cùng với nụ hôn như có như không cô ấy in trên môi tôi, toàn bộ đều êm ái như một giấc mơ.

Chẳng qua là mỗi lần tôi đều bình tĩnh trong mộng, sau đó phát hiện nước mắt đang chảy xuống từ khóe mắt, thoáng qua như giấc mộng Nam Kha.

Nhưng đây không phải là mộng.

Bởi vì hiện thực từ trước đến nay đều tàn khốc hơn dự đoán của mọi người.

Thư kí giúp tôi tìm kiếm cô vô cùng tò mò, có lẽ trong cái nhìn của anh ta, kia chẳng qua chỉ là trò chơi của một kẻ không thể động đậy trong bốn năm mà thôi, giống như một đứa trẻ khi không có đồ chơi, một cọng cỏ bình thường cũng thành bảo bối. Nhưng khi đã trở lại thế giới phồn hoa trước kia rồi, ai còn nhớ tới cọng cỏ khi ấy nữa chứ.

Anh ta không hiểu.

Cha mẹ cũng không hiểu.

Bất cứ ai trên thế giới này cũng không hiểu.

Trừ cô ấy.

Trên cả địa cầu này, chỉ có cô ấy, chỉ có một mình cô ấy biết.

Đó không phải là trò chơi lúc cô quạnh.

Đó kỳ thực, là một tình yêu nồng nàn đơn thuần đến mức có một không hai.

Cô quạnh lạnh lẽo đến thấu xương, vẫn thổi vào lồng ngực trống rỗng. Nó không hề theo sự khôi phục của thân thể mà lấp đầy, ngược lại càng thêm lạnh như băng trống rỗng, chạm vào là đau. Ở trong vết thương ngày càng lan rộng, mỗi ngày rỉ nát, mỗi ngày hút lấy không khí bằng hàn thấm vào tim phổi.

Chỉ có cô ấy, hiểu được mùi vị của sự tuyệt vọng này, bởi vì cô ấy cũng giống như tôi, dùng đôi mắt cô đơn đến mức có thể bật khóc bất cứ lúc nào nhìn gian phòng tôi ở.

Và tôi.

Bác sĩ ngu ngốc, tôi nên nói cho ông biết, cái gọi là kỳ tích, cũng không phải là cái gì cực hạn của y học, mà là - cho dù có thể tìm được thân thể đã đánh mất, cũng không nói lên có thể tìm thấy cô ấy đã biến mất lúc mười hai giờ đêm.

Thật xin lỗi, cô bé lọ lem.

Nỗi ghen ngào này, trẻ hai năm, vượt mất có thể là vĩnh viễn.

Cho dù tôi có ngồi ở đây thêm nữa, cũng không còn cô gái nhìn sang từ lầu đối diện nữa, cho dù không nói gì, ngay cả tên cũng không biết, cũng có thể có cả thế giới.

Hạnh phúc, ngày thơ lại tuyệt vọng như vậy!

Thuần túy đến mức có một không hai.

Một năm sau, cha giao cho tôi một chi nhánh công ty, còn đặc biệt mở tiệc tuyên bố chuyện này.

Người làm ăn đều như vậy, nịnh nọt, mượn gió mà bẻ măng, ngoài mặt thì đến cười đến cung kính, lúc tôi biến thành phế nhân, có ai thực sự đến thăm tôi! Những cô gái kia nhìn thấy tôi thì nhao nhao vây quanh, nếu như tôi vẫn là tôi của hai năm trước, bọn họ có ai sẽ nhìn tôi lấy một cái!

Ghét cái cảnh này! Ghét những kẻ có mưu đồ này! Ghét những cô nàng muốn bắt chuyện kia!

Chỉ có cô ấy không như vậy.

Chỉ có cô ấy, cho dù tôi không thể làm gì, ngay cả tôi là ai cũng không biết, cô ấy vẫn sẽ thích tôi.

Đơn thuần, tinh khiết, không có bất kỳ tạp chất nào.

Chỉ bởi vì là tôi, nên thích.

Chán ghét tiệc tùng, nếu không phải cha là người chủ trì, tôi thật muốn lặn mất.

Nhưng khi tôi quay đầu, liền ngây ngẩn cả người.

Trong đám người, tôi thấy cô ấy, thân hình nhỏ nhắn, bê khay rượu, bưng rượu cho khách.

Tôi không nhận được mà chạy vội tới ngoài hành lang cười điên cuồng không ngừng,

Cô bé lọ lem, cuối cùng anh vẫn tìm thấy em! Em cho rằng cắt tóc đi, mặc bộ đồ của nhân viên phục vụ vào thì anh sẽ không nhận ra em sao?

Tôi hỏi thăm những nhân viên phục vụ khác, biết được giờ tan ca của cô ấy tối nay.

"Xin cho tôi một ly Champagne."

Tôi không để lộ chút cảm xúc nào nói, cô ấy quay đầu lại, trong mắt có chút kinh ngạc, vẫn đưa champagne cho tôi.

"Cảm ơn."

Trong đầu tôi lúc này đều là suy nghĩ tưởng tượng lúc tối nay khi cô ấy tan việc, nhìn thấy tôi đang đợi cô ấy, sẽ có phản ứng gì đây?

Có lẽ, người nên cảm thấy may mắn là tôi.

Cô ấy còn nhớ rõ tôi, còn nhớ rõ....

Đừng mơ tưởng mà nói đã quên tôi rồi! Tôi mới không cho phép đâu!

Tôi bên ngoài thì cũng những khách khứa khác đối trá ứng đối, đầu óc đã bay tới ảo tưởng đẹp để lúc mười hai giờ khi cô ấy tan ca. Có lẽ tôi nên đưa cô ấy đến gian phòng mà cô ấy luôn ngắm nhìn, bức tường được quét sơn màu hồng, chiếc ga giường hoa lệ bằng ren đã được chuẩn bị sẵn, cùng với rèm cửa sổ màu tím mộng ảo.

Câu đầu tiên khi gặp mặt nên nói gì bây giờ nhỉ?

"Cô bé lọ lem, nguyện ý cùng anh nhảy một điệu chứ?"

Lần này, tuyệt đối sẽ không để em đi nữa.

Nếu như trên đời này thật sự có thiên sứ, nhất định là vào thời điểm đó, địa điểm đó - ở giữa hai toàn nhà cũ nát cùng với hoa lệ lạnh như băng đó, lộ ra nụ cười màu trắng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, đáp xuống nơi này.

Đáp xuống ánh mắt đang nhìn nhau của tôi và cô ấy.

Sau đó dùng đôi cánh thuần khiết nhất không chút tỳ vết, hôn lên chúng tôi.

Có lẽ đây chính là cái gọi là vận mệnh, nếu như không có vụ tai nạn ngoài ý muốn kia, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không biết, cõi đời này còn có một cô gái không vì tiền của tôi, không vì gia thế của tôi, không vì vẻ ngoài

của tôi, không vì khoe khoang, không vì thể diện, không vì bất cứ lý do kèm theo nào, cho dù tôi không có gì cả, cái gì cũng không làm được, vẫn hết lòng yêu tôi.

Cả đời này tôi sẽ không quên.

Rất nhiều rất nhiều năm trước, có một cô gái chẳng hề xinh đẹp, nằm bên cửa sổ lầu đối diện, len lén nhìn lên tôi.

Cô ấy không nói với tôi lời nào.

Cũng chưa từng có bất kỳ yêu cầu gì với tôi.

Chẳng qua chỉ dùng ánh mắt đơn thuần nhất, nhìn tôi, nhìn mãi, nhìn mãi.

Mà tôi, cũng chỉ nhìn thấy cô ấy.

Khi đó, thế giới thật ra rất giản đơn. Trong cái thành phố này, tất cả mọi người đều tranh đoạt tiền tài quyền lợi, mặt nạ dối trá, đều không có bất kỳ quan hệ gì với chúng tôi.

Chỉ có ánh mắt như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng không tỳ vết, cách một cái hẻm nhỏ cũng không rộng lắm, không tiếng động nói ra.

Bởi vì, thế giới này, vốn chỉ có tầng thượng đó, gian phòng nhỏ cũ rách kia.

Cùng với, một vị hoàng tử mất cánh, và một cô bé lọ lem không xinh đẹp mà thôi.

Sau đó,...

Một ngày, cô bé lọ lem đáng đáp cũng không xinh đẹp vừa ăn kem vừa đi tới, thấy hoàng tử điện hạ khó mà tin được đang ngồi trước bàn đau khổ.

"Sao vậy? Nhìn như vừa mới bị người ta cướp giật hết ấy?"

"Cha anh bảo mai anh phải một mình bàn chuyện làm ăn với một khách hàng lớn, anh đang nhức đầu đây."

"Này thì có gì mà nhức đầu, không phải nói chuyện làm ăn thôi sao! Chuẩn bị tài liệu tử tế, sửa sang lại mạch suy nghĩ cho tốt, là đi được chứ gì!"

"Em nói nghe thật đơn giản, đây là lần đầu tiên anh một mình phụ trách vụ làm ăn lớn như vậy đấy!"

"Ha, thì ra là anh đang hồi hộp hả! Yên tâm đi, nói chuyện làm ăn ấy mà, ngày mai em làm thư kí tư nhân miễn phí cho anh một ngày, giao cho em đi! Hừm, tài liệu này là... Té ra là về nhà đất... Này, cầm giúp em cây kem, không được ăn trộm đấy... Ừm, tài liệu phòng cháy thì phân loại là..."

"Em... Sao em trông có vẻ am hiểu vậy?"

"Đương nhiên, em đã làm tiếp tân, tiếp thị, quan hệ xã hội, thư kí, quản lý, thi công, đề án, kế hoạch,... (phía sau lưỡi phải nói, mệnh không tốt, mỗi lần đều làm đến là cực mà vẫn không có cơ hội ngửa mặt)"

"Em... vậy mà làm nhiều việc như vậy?!"

"Aiz, người nghèo mà, đương nhiên là có việc gì thì làm cái ấy, làm cái gì thì học cái ấy, mục tiêu của em là nữ cường nhân mà! Này, dứt cho em miếng kem, ừm... để em coi chút.. đặc điểm của tài liệu của công ty này là..."

"..."

"Sao vậy? Đưa kem đây nào!"

"Anh quyết định mời em làm thư kí của anh! Về sau toàn bộ đưa cho em xử lý là được!"

"Cho em bao nhiêu tiền lương một tháng?"

"Hử?"

"Em hỏi anh cho em bao nhiêu tiền lương một tháng! Nói trước vẫn tốt hơn, bảo hiểm lao động là không thể thiếu, thời gian thử việc lương tháng không được thấp hơn ba ngàn, còn phải có tiền trợ cấp bữa trưa,

phí đi lại cùng với thư tín. Ngoài ra trên hợp đồng nhất định phải chú thích rõ ràng tùy theo số năm công tác, hệ số và tỷ lệ mức lương được tăng...”

”Trời ạ! Em còn con buôn hơn bất kỳ cô bạn gái nào trước đây của anh. Lúc ở lầu đối diện, sao anh không phát hiện ra mấy phẩm chất đặc biệt này của em nhỉ!”

”Aiz, khả năng quan sát quá nghèo nàn, đây chính là nguyên nhân cơ bản tại sao anh không thích hợp làm quản lý của công ty. Được rồi, bớt nói nhảm đi, mau giúp em kiểm tra đồng tài liệu này, đồng này là nội dung có thể sẽ đề cập tới trong cuộc hội đàm ngày mai, anh đi tìm thêm tài liệu đi. Còn nữa, trả lại kem cho em trước đã.”

”Anh đi tìm? Em là thư ký, anh mới là quản lý cơ mà!”

”Có rảnh kêu la còn không nhanh đi tìm tài liệu mau lên, công việc quan trọng nhất là hiệu suất! Mau đi!”

”...”

Vì vậy, từ đó về sau, cô bé lọ lem cùng hoàng tử liền sống một cuộc sống vui vẻ.

Thật đáng mừng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-be-lo-lem-lau-doi-dien>